

Tiểu Hắc Thỏ

Contents

Tiểu Hắc Thỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29

Tiểu Hắc Thỏ

Giới thiệu

Editor: Atami. K. Thể loại: Điền văn, huyền huyền (tiên ma yêu quái), thanh lãnh ôn nhu hơi phúc hắc công, thỏ yêu t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-hac-tho>

1. Chương 1

Huyện Dư Cầu đương nhiên chỉ là một huyện nhỏ nằm ở biên cương, trấn nhỏ xa xôi, lại bốn mùa như xuân, phồn hoa lồng lẫ, cư dân nhiều nhất hơn trăm hộ, nam chăm nữ đảm, chăn trâu nuôi gà, rất có hơi thở của thế ngoại đào nguyên.

Trấn nhỏ nửa năm trước nghênh đón một vị Huyện thái gia mới nhậm chức, nghe nói là được điều từ kinh đô bên kia về đây, cũng từng mười năm làm quan trong triều, chẳng biết vì sao, quan lớn đương tốt lại không thêm làm, chạy tới nơi xúi xiu này nhận một chức quan nho nhỏ.

Dĩ nhiên, này đó chỉ là phỏng đoán của tiểu dân trong thành, bách tính bình thường chỉ ước gì không cần giao thiệp với quan lớn, an phận qua ngày tháng yên ổn của chính mình mới là tốt nhất.

Thành nhỏ cứ hai ngày mở một lần chợ phiên, trải sạp bày quán, cái gì cũng có hết, chỉ là không có khi thế như trong thành lớn thôi, mà Huyện thái gia mới nhận chức, gần đây rất thích đến Ngọc Hương các, dù sao

cũng là người từ kinh đô đến, cơm ngon áo đẹp quen rồi, vừa mới đến huyện Dư Cầu, tất nhiên không chịu nổi chênh lệch, tìm hoan vui mới là điều bình thường. Mà mỗi một nàng đào trong Ngọc Hương các đều là diệu nhân, tuy nói bán nghệ không bán thân, nhưng nếu đối tượng là quan lão gia, có người nào không cố hướng đến mà nịnh bợ đâu.

Chử Thiếu Kiệt cũng là thật sự đi uống rượu đơn thuần, ở kinh đô làm quan mười năm, hẳn uống rượu nhiều, lại chưa từng một lần tận hứng, gặp người không thời khắc nào là không mang theo mặt nạ, mười năm, tư vị đại quan cũng nếm đủ rồi, vốn muốn từ quan ẩn thôn, hoàng đế lại không chịu để hắn cứ thế mà chạy thoát, phê hạ một đạo tấu chương khác, điều hắn đến toà thành nhỏ này, làm một chức quan thanh nhân.

Huyện Dư Cầu thái bình, việc nhỏ lông gà vỏ tỏi cũng chẳng nháo đến nha phủ, làm Huyện thái gia nửa năm, đúng là rất thanh nhàn, Chử Thiếu Kiệt hàng ngày đi dạo loanh quanh, dùng cơm tối ở Ngọc Hương các, rượu trong các toàn là rượu ngon, quan trọng hơn là... không cần gắp dĩa là phải chơi, chỉ có điều những cô nương này đó rót rượu cho hắn mặt mày dày đặc phấn son, hẳn nghĩ, ngày mai đổi một quán, hoặc với một đầu bếp về, đỡ phải suốt ngày phải chạy ra ngoài.

Lúc chạng vạng trời đổ một hồi mưa giông sấm chớp, Chử Thiếu Kiệt lên xe ngựa, dặn dò phu xe đừng chạy quá nhanh.

Mưa đổ càng lúc càng lớn, xe ngựa xuyên qua chợ, đụng phải các tiểu thương đang vội vàng thu sạp, ngã rẽ loạn tung lên, chặn hết đường đi.

Phu xe nói: “Đại nhân, tôi xuống trước kêu bọn họ dẹp đường, xin ngài ngồi đợi một chút.”

Chử Thiếu Kiệt tùy ý phát phát ồng tay áo, “Không cần, chờ bọn họ dọn dẹp xong hãy đi, không vội nhất thời này.”

Chử Thiếu Kiệt làm quan lại rất ít bày vẽ kiểu cách nhà quan, những người trước mắt này đều là bách tính rất đời bình thường, làm chút buôn bán nhỏ lẻ duy trì kế sinh nhai cũng không dễ dàng, cần gì phải đi làm khó nhân gia.

Phu xe cung kính lui qua một bên, hảo cảm với vị Huyện thái gia này thân thêm mấy phần.

Ở giữa một đám bán hàng rong rối như tơ vò, một thợ săn trương dương thẳm mắng hôm nay không đủ vận, hai ngày trước gã tham rượu ở bẹp trong thôn, hôm nay mới lên tinh thần, nhân ngày trời đẹp nhất thú hoang săn được vào lồng vận đến đây bán.

Thành nhỏ bốn bề đều là núi non, người người đều có thể vào núi săn chút chim hoang thú dã, bởi vậy dã vật trong lồng cũng chẳng dễ bán, hẳn chiết rẻ giá tiền, mới miễn cưỡng bán đi được vài con thỏ mập, còn lại, định mang về để tối nay giết thịt làm một bữa mặn.

Trong lồng chứa trên dưới sáu bảy con thỏ rừng, béo gầy gì cũng có.

Nước mưa làm ướt lồng, một đám thỏ co cụm thành một đám run lấy bảy, chỉ có một con thỏ đen bị đám thỏ trắng xa lánh đẩy ra ngoài, nó gầy trơ cả xương núp ở một góc, đôi mắt nhắm chặt, lỗ tai cụp xuống buồn bã ỉu xiu.

Thợ săn lôi xe kéo, lồng trượt trượt cọ vào cạnh đuôi xe, rơi xuống đất. Đám thỏ ào ào ngã khỏi lồng trượt, có vài con hoảng sợ kêu lên, con thỏ đen gầy kia, theo sườn dốc lăn xuống dưới gầm xen, nằm úp sấp không nhúc nhích.

Đại khái là nó không lọt mắt quá thể, thợ săn chê nó gầy không nổi hai lạng thịt, mấy con thỏ trắng mập mập bị gã lần lượt bắt lại, lọt mắt thỏ đen, cũng lười tìm.

Bánh xe ép trên mặt đường bùn nước hỗn độn, vượt qua xe ngựa đi trước, lộ ra hắc thỏ nằm nhoài dưới đất.

Hắc thỏ bắn thiu cuộn thành một đoàn nho nhỏ, nhìn một cái còn tưởng là tảng đá, may nhờ ánh mắt phu xe sắc bén, còn là một người thiện tâm, không có lái xe trực tiếp đi ép qua người nó.

“Đại nhân, đằng trước đánh rơi một con thỏ, tôi có thể xuống ôm nó để qua một bên không?”

Phu xe nhấc màn xe lên xin chỉ thị từ Chữ Thiếu Kiệt, Chữ Thiếu Kiệt liền liếc mắt nhanh một cái, nhìn thấy thỏ con trong bùn nước bẩn không nhìn ra nổi nguyên dạng, nếu không có phu xe nói đó là thỏ, hẳn thật sự cũng chẳng nhận ra.

Hơi suy nghĩ, hắn hỏi: “Là thỏ?”

Phu xe nói: “Vâng, là một hắc thỏ, hẳn là có thương buôn nào lúc vội vàng thu sạp làm rơi.”

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Ôm nó đến cho ta xem một chút.”

Mười năm, hắn không gặp lại con thỏ kia, ký ức theo thời gian trở nên mơ hồ, nhưng hắn vẫn rất yêu thích ôm thỏ như trước.

“Vâng!” Phu xe bung dù chạy ra đằng trước, dùng quần áo chà xát hắc thỏ bẩn thỉu mấy lần, mới dám giao cho Chữ Thiếu Kiệt.

Hắc thỏ đang chờ chết, không ngờ chết không xong. Nó bị người lau khô bùn nước trên người, đặt vào một nơi mưa gió không thổi vào đến, mở đôi mắt ẩm ướt, tầm nhìn mơ mơ hồ hồ, không thấy rõ nổi người vuốt vuốt hai lần trên đầu mình.

Phu xe nói: “Đại nhân, hay ngài giao thỏ cho tôi đi, vừa rồi tôi kiểm tra qua, mắt và chân của nó hình như có thương tích, dính thêm một trận nước mưa này, sợ là không sống nổi, tôi chờ nó chết rồi tìm khoảng đất đào cái hầm nhỏ mà chôn.”

Chữ Thiếu Kiệt rút một khối vải bông mềm mại sạch sẽ từ trong xe ra, quần lấy tiểu hắc thỏ trên tay xoa nắn.

“Cứ để ở chỗ ta.”

2. Chương 2

Tiểu hắc thỏ gặp nạn chưa chết, Chữ Thiếu Kiệt dẫn nó về phủ, uy nó ăn chút quả non tươi mới.

Vẫn còn đương mưa, cửa sổ mở rộng, bên trong treo rèm trúc, đối diện sau đình viện, nước mưa rơi trên tàu lá chuối tây, trong bóng đêm chỉ nghe tiếng mưa đánh trên lá chuối, cũng có một phen ý nhị đặc biệt.

Chữ Thiếu Kiệt mua lại toà nhà trang nhã này, ở viện bên xuất ra mấy khoảng vườn trồng rau, nhờ Tam bá gieo trồng. Tam bá là một nông hộ sinh sống ở huyện Dư Cầu, trong nhà chỉ còn một mình ông, ban đầu Chữ Thiếu Kiệt đến nơi này, tuyển một người trong nom phủ viện, liếc mắt một cái vừa ý Tam bá.

Quả non tươi mới, đều là đồ hái được từ vườn trong viện

Hắn dụ dỗ từng chút, “Ăn một miếng?”

Thỏ mệt mỏi mà xoay đầu đi, rất gầy, ngay cả nửa lòng bàn tay hắn cũng không lớn bằng, nhỏ nhỏ một đoàn, bộ lông sau khi hong kho, một nắm đen nhánh xoắn tung ra, sờ lên, trên người toàn xương là xương.

Chữ Thiếu Kiệt thả rau quả xuống, đổi lấy củ cải: “Sao lại không ăn đây, không hợp khẩu vị?”

Tiểu hắc thỏ cuộn lấy vải bông sạch sẽ, bỏ loạn mù mù khắp khếnh. Đùi nó bị thương, mắt cũng nhìn không thấy, móng vuốt đập hụt, suýt chút nữa thì rơi xuống, nếu không phải Chữ Thiếu Kiệt đón lấy, sớm đã ngã xuống đất bò không nổi rồi.

Tiểu hắc thỏ núp bên trong lòng bàn tay của Chữ Thiếu Kiệt phát run, hung hăng chôn đầu.

Nó phản ứng kịch liệt, Chữ Thiếu Kiệt nhận ra nó đang sợ hãi, đành đặt nó giữa hai chân, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve bộ lông của nó, quan sát nhất cử nhất động của tiểu hắc thỏ.

Mãi tận đến khi thân thể tiểu hắc thỏ không còn run nữa, Chữ Thiếu Kiệt để quả tươi vào trong lòng nó cho nó ôm, nhắc đèn lồng lên, sang phòng hồng tìm Tam bá.

Tam bá làm việc và nghỉ ngơi rất điều độ, ngủ sớm dậy sớm, hằng ngày, ăn xong cơm tối thu thập sạch sẽ gian nhà là đã đi ngủ rồi, hẩn dửng ngoài cửa gỗ cửa, lẳng lặng chờ không lâu, Tam bá khoác áo đi ra, “Đại nhân, có gì sai bảo?”

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Trong thành liệu có thú y không?”

Tam bá lắc đầu: “Dù là đại phu, trong thành cũng chỉ có ba người, chứ đừng nói thú y, đại nhân đây là...”

Chữ Thiếu Kiệt: “À, là thế này, ta trên đường nhặt về một con thỏ, ta xem trên người nó có thương tích, muốn mời thú y đến nhìn nó một cái.”

Huyện thái gia làm việc không giống với thường nhân, với một con thỏ vừa mới nhặt về nhà cũng để bụng thế này, Tam bá cảm thấy kinh ngạc vô cùng cũng không dám nhiều lời, nghỉ ngơi một phen, nói: “Ở thôn đằng tây có một nông hộ gọi Trần bá hán, hẩn chăn nuôi gia cầm gia súc nhiều năm, rất nhiều người trong thị trấn đều mua gia cầm giống nhà hẩn về chăn nuôi, không chừng hẩn có cách xem thương cho thỏ.”

Chữ Thiếu Kiệt ghi nhớ, khi về phòng, phát hiện tiểu hắc thỏ cắn củ cải mấy cái, đầu nhỏ nghiêng sát một bên vãi mềm, đương ngủ.

Mưa tạnh trời trong, sáng sớm ngày hôm sau, Chữ Thiếu Kiệt theo kệ đến nha môn dạo qua một vòng, không có việc gì cần giải quyết, liền mang theo tiểu hắc thỏ, cưỡi ngựa đến thôn đằng tây tìm vị Trần bá hán kia.

Trần bá hán quả nhiên là phú hộ nhờ nuôi gà của thị trấn, hỏi địa chỉ ven đường, tất cả mọi người đều biết đến người này, lại còn biết Chữ Thiếu Kiệt là Huyện thái gia mới nhậm chức, đáng vẻ tướng mạo đường đường, nhiệt tình dẫn đường cho hẩn.

Hẩn rất nhanh thì tìm được đại viện của Trần gia, cách tường cao một đoạn, một đám ngỗng trắng mỡ sâu ăn cỏ, hẩn ngồi trên lưng ngựa vỗ vỗ tiểu hắc thỏ trong túi, hô lớn: “Trần bá hán có đây không?”

Giây lát, một nam tử trung niên mở cửa, tò mò nhìn hẩn, “Ta chính là Trần bá hán, người là?”

Chữ Thiếu Kiệt tung người xuống ngựa, lòng bàn tay vẫn luôn đỡ dưới mình thỏ: “Làm phiền một chút, xin hỏi người có thể trị liệu vết thương cho thỏ của ta không? Tiền chữa trị ta chi.”

Trần bá hán nhận lấy thỏ con trong tay hẩn, “Vào nhà đi.”

Thỏ vùi trong lòng bàn tay không giãy dụa, nhưng phát hiện đối phương muốn gỡ chân sau của mình, bắt đầu giãy dụa, chân trước không yên, lung tung bò về phía trước.

Chữ Thiếu Kiệt thấy động tác của nó kịch liệt, thò tay muốn ôm nó trở về, đã thấy Trần bá hán lấy ra một lọ sứ từ trong lồng ngực, mở ra đặt ở trước mũi cho nó ngửi một cái, thỏ nhỏ rất nhanh đã dịu ngoan nằm úp sấp.

Hẩn hỏi: “Đây là?”

Trần bá hán nói: “Một loại hương an thần trợ giấc ngủ, ta nuôi gia cầm nhiều năm, khi gặp phải con nào tương đối dữ dằn, chúng nó hơi khó quản, thường xuyên trốn khỏi lồng giữ đánh nhau bị thương, quang năm đêm nào cũng mất một trông nom không phải một biện pháp, vì vậy ta thu thập được thảo chết thành hương này, cho chúng nó ngửi một chút, chúng nó không giãy dụa, mới thuận tiện ta bôi thuốc.”

Sau khi kiểm tra, Trần bá hán phát hiện tiểu hắc thỏ bị thương không hề nhẹ.

“Hai mắt nó từng bị người khác dùng vật giống như cành cây đâm vào, chảy máu, dẫn đến sau khi bị thương thì không nhìn thấy.”

Chữ Thiếu Kiệt lông mày nhíu chặt, “Nó bây giờ là mù?”

Trần bá hán gật đầu: “Không sai, may là phát hiện đúng lúc, bỏ thời gian hảo hảo dưỡng, có cơ hội khôi phục, đây cũng không phải thương tổn nặng nhất, nghiêm trọng nhất là vết thương ở chân sau bên phải của nó.”

Chữ Thiếu Kiệt ngày hôm qua đã phát hiện lúc tiểu hắc thỏ bò khập khiễng, vội hỏi: “Không lành được sao?”

“Có lẽ, chân sau của nó bị lợi khí bẻ gãy, chắc là do bộ gấp dùng để săn chim dữ, nó có thể sống sót nổi đã không dễ rồi, lại dính mưa, vết thương sưng viêm nhiều lần, để quá lâu, sau này e là sẽ què một chân.”

Chữ Thiếu Kiệt dùng tay ỏ lấy tiểu hắc thỏ gây teo đơn bạc, lúc cầm gói thuốc rời đi, thầm nghĩ có lẽ phải giữ nó lại mà nuôi thôi.

Ban đầu Chữ Thiếu Kiệt chỉ là phát thiện tâm cứu nó, chờ vết thương của thỏ lành rồi thì thả nó về núi rừng. Hiện tại thỏ vừa mù vừa què, thả nó về trong núi, nói không chừng chẳng thể sống nổi mấy ngày, trở thành món ngon trong bụng dã thú.

Hắn nhẹ tay hỏi thăm thỏ nhỏ trong túi một chút, “Vật nhỏ, ta giữ ngươi lại a.”

Tiểu hắc thỏ mò lung tung một hồi, móng vuốt vồ một cái vào lồng ngực của hắn.

Hết chương 2.

Tác giả có lời muốn nói:

Chờ sửa chữa.

Tiểu hắc thỏ, gây lại đen, vô cùng đáng thương làm người thương yêu.

Atami: theo cảm nhận của tui là thụ không hề nhược nhé, thấy em í rất kiên cường! Mọi chê bai tiểu hắc thỏ vào đây tui thả cả đàn mèo ra đuổi vía đấy!!!

Bộ cổ trang nên sẽ để nhiều Hán Việt một chút nhé!

3. Chương 3

Huyện thái gia, Chữ Thiếu Kiệt, tiểu hắc thỏ, huyện Dư Cầu

Bên người Huyện thái gia thêm một tiểu hắc thỏ gây nhom nhom, đi đâu cũng mang theo, ăn cơm đặt trên đùi, nghe diễn ôm vào lòng, dạo phố đặt trên vai, ngay cả đi tìm cô nương* cũng không rời tay, huyện Dư Cầu không lớn, người quen biết Huyện thái gia, đều biết hắn nuôi một tiểu thỏ sủng.

*cô nương: cô nương trong kỹ viện ấy.

Mà nói tiểu hắc thỏ kia thực sự không dễ nhìn, vừa gây vừa ngốc, phản xạ trì độn, lại còn ăn nhiều, quan sát kĩ, phát hiện nó mù mất què chân, Huyện thái gia thường xuyên phải đưa nó đến nhà Trần bá hán trị trị thương, lại tặng thêm một món tiền.

Huyện thái gia đối tốt với một cái tiểu hắc thỏ như vậy, người bên cạnh không thể lý giải, người nịnh hót lại nhờ vào thời cơ đó, ngày ngày đưa vào viện phủ đủ loại thỏ da lông bóng mượt, tứ chi mập mạp, Tam bá vì không hiểu rõ tình hình đều nhận hết, thả ở đằng sau viện, chờ Huyện thái gia về nhìn xem.

Ngày này, Chữ Thiếu Kiệt vừa mang theo tiểu hắc thỏ ra ngoài đi vòng vòng về đến phòng, Tam bá vội vàng đến, trên tay toàn là lông tơ, “Đại nhân, ngài cuối cùng cũng về rồi.”

Chữ Thiếu Kiệt buồn cười hỏi: “Tam bá, người đi đâu về vậy, sao lại cọ cả người toàn lông mao thế?”

Tam bá vỗ tay một cái, “Đại nhân, ngài ra sân sau mà xem, trong đó có rất nhiều thỏ, đều là mấy môn hộ trong thành đưa tới, không có ngài phân phó, ta xử lý không được, đành phải tạm thời lưu lại chúng nó.”

“Thỏ?”

Chữ Thiếu Kiệt đỡ cái mông của tiểu hắc thỏ, ôm nó vào trong ngực như ôm đứa nhỏ mà mang đi, trong hậu viện thực đúng là có không ít thỏ đâu, cao thấp mập yến gây, còn có trên tai trên cổ đều đeo vòng hoa, trang phục con nào con nấy cứ như tham dự tuyển phi của hoàng đế.

Cả vườn đầy khí tức của thổ xa lạ khiến tiểu hắc thổ nóng nảy bất an, Chữ Thiếu Kiệt nhu nhu đầu nó, “Vật nhỏ, người không thích?”

Nó hừ hừ kêu ra tiếng, Chữ Thiếu Kiệt nói: “Tam bá, những con thổ này đến từ chỗ nào thì đưa về nơi đó đi.”

Tam bá nhìn cả vườn thổ, nói thầm bất kì con nào trong kia, cũng đều đáng yêu hơn một đoàn đen thùi lùi trong ngực ngài kia nhiều, cơ mà đại nhân yêu thích, ông cũng không dám chống đối, bây giờ mới thu thập cả vườn thổ, đánh xe ra ngoài vòng theo lối cũ mà trả cho người ta.

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Cao hứng được chưa?”

Hắn biết đến nhiều động vật có linh tính, chỉ không biết hắc thổ trong lồng ngực hắn có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn không. Móng vuốt nhỏ nhấc lên nhẹ nhàng vỗ vỗ trên ngực hắn, Chữ Thiếu Kiệt nghĩ vật nhỏ này vô cùng có khả năng nghe hiểu rõ ràng.

Hắc thổ trở thành độc sủng duy nhất trong nhà Huyện thái gia, Chữ Thiếu Kiệt mấy năm này không phải không nghĩ tới mua vài con thổ về nuôi, mà chính là cảm giác không đúng, trước kia nuôi thổ chỉ được mấy ngày đã đem trả lại, một thời gian qua, liền bằng đi.

Hắn cảm thấy hắc thổ cùng mình có duyên, liếc mắt một cái là chọn trúng.

Chữ Thiếu Kiệt tận tâm tận lực chiếu cố tiểu hắc thổ mấy ngày, tiểu tử cuối cùng cũng coi như là dễ xuống phòng bị với hắn, miễn cưỡng chịu vui trong lồng ngực hắn mà nũng, có lúc sẽ ngoan ngoãn làm nũng, tình huống này xảy ra rất nhiều, tình cờ ôm lấy ngón tay hắn liếm liếm như liếm củ cải, chảy xuống một tuyến nước bọt ướt nhẹp.

Đôi mắt bị đâm thương tổn của nó còn chưa hồi phục, bóng tối vô tận làm nó bất an, chỉ có ngửi được khí tức của Chữ Thiếu Kiệt, mới làm nó cảm thấy xung quanh an toàn, sẽ không xuất hiện bất cứ thứ gì thương tổn nó.

Tiểu hắc thổ thời khắc dán Chữ Thiếu Kiệt, nó yêu thích quả tươi trồng trong vườn rau của trạch viện, cũng bởi vậy, Chữ Thiếu Kiệt thay đổi thói quen dùng cơm bên ngoài, trong nhà ngoại Tam bá quán xuyên việc nhà, mới tuyển thêm một vị đầu bếp.

Ngày của một người một thổ trôi qua rảnh rỗi tản mạn, Chữ Thiếu Kiệt tự mình xuống vườn hái lá non cho hắc thổ, ăn ngon uống mát cung dưỡng nó, hơn nửa tháng sau, bộ lông thổ cuối cùng cũng coi như có chút sáng rõ, nhan sắc đen tuyền, lớn thêm một chút, không giống như ban đầu khi cứu nó về, gầy gò đơn bạc một mỗi chờ chết.

Tính cách hắc thổ không hoạt bát, hai mắt có thương tích, hành động thì nhiều bất tiện.

Trong vườn rau, Chữ Thiếu Kiệt đặt hắc thổ ở cách xa khoảng mười bước chân, nam nhân cao lớn ngồi xổm ở đầu kia, dụ dỗ nói: “Vật nhỏ, mau đến chỗ ta.”

Thỏ khiếp đảm, trong cả toà nhà ngoại trừ phòng ngủ của Chữ Thiếu Kiệt, nơi nó thích nhất chính là vườn rau này, nó có thể ở trong hang đất cả một ngày, không động đậy một chút nào.

Chữ Thiếu Kiệt phát hiện nó quá an tĩnh, nghĩ đủ mọi biện pháp trêu đùa cho nó vui vẻ một chút.

Lỗ tai hắc thổ run một cái, móng vuốt thử thăm dò đi về phía trước một bước, không vài giây, liền rút lại, yên lặng vui dưới tầng lá rau dưa, khẽ kêu một tiếng.

Chữ Thiếu Kiệt thập phần kiên trì, ngay đến cả Tam bá cũng không hiểu nổi, Huyện thái gia cư nhiên có thể để tâm đến một con thổ như thế.

Hắn nói: “Lại đây, thổ con?”

Hắc thổ liếm liếm móng vuốt bất động, đầu lại chéch về hướng Chữ Thiếu Kiệt.

Nó rất hoang mang, không hiểu vì sao người kia phải gọi nó bò qua. Hắc thổ kỳ thực không thích bò, chân trái của nó què rồi, bò khập khiễng cũng khiến nó nhụt trí thất lạc.

Bởi vậy cho dù Chữ Thiếu Kiệt gọi nó thế nào, nó cũng sừng sững không bỏ, trong bóng tối vẫn có thể ngửi thấy mùi hương của người kia, nó thoả mãn mà liếm lông liếm móng vuốt, giằng co không đến nửa canh giờ, Chữ Thiếu Kiệt lại đây ôm nó, đỡ trong lòng bàn tay vô loạn.

“Vì sao lại không chịu bỏ hử?”

Hắc thổ dùng chân không què của mình dẫm một cái trên lòng bàn tay hắc, tìm một tư thế thoải mái nằm xuống, cũng rất có mùi thị sủng mà kiêu.

Nhìn ra phản ứng của nó Chữ Thiếu Kiệt thấp giọng bật cười: “Vật nhỏ này.”

Lại nóiL “Ta còn không biết tên của ngươi là gì, hắc hắc? Tiểu hắc?”

Hắc thổ không nhẹ không nặng gặm một cái trên miệng hổ của hắc, đừng khinh nó vừa mù vừa què, tên chữ vẫn là có đấy, chỉ là...

Dù nói cho Chữ Thiếu Kiệt, hắc cũng chẳng nghe hiểu.

Đương sủng hắc thổ, trước kia, nó được cùng Chữ Thiếu Kiệt đi nha môn làm việc.

Sắc trời âm u mịt mù, bên trong phòng phải đốt đuốc, nó an tĩnh ngồi cạnh nghiên mực, không lâu, liền nghe được tiếng cuồng phong gào thét ngoài cửa sổ, sấm chớp nổ ừng oàng, đương ban ngày ban mặt, mà mây đen che khuất mặt trời, cơ mà nó chỉ là con hổ mù, ở bất cứ thời điểm nào cũng chỉ toàn vô tận tăm tối.

Một tia chớp rạch ngang phía chân trời phía xa, Chữ Thiếu Kiệt lòng hơi trầm xuống, nhanh tay đón được hắc thổ chấn kinh nhảy vào lồng ngực mình.

Hắc thổ không chịu nổi kinh hãi, lông tơ trên người sống chết run rẩy, Chữ Thiếu Kiệt đặt bút lông trên tay xuống, chuyên tâm an ủi thổ.

Nhờ ánh lửa, Chữ Thiếu Kiệt lần đầu tiên quan sát đôi mắt nó, hình dáng no tròn, trên đồng tử sủng nước, đen tựa màu diệu thạch, lại mất đi ánh sáng long lanh vốn có, như là đương khóc.

Hắc thổ không biết Chữ Thiếu Kiệt đang quan sát nó, thời điểm bị đối phương ôm lấy, mũi ẩm ướt kề sát trên cổ hắc, nó hắt hơi một cái, một trận mê muội tập kích nó.

Nó bỗng nhiên nghĩ, nếu như có thể biến thành người giống hắc thì tốt rồi, nó muốn tận mắt xem, cũng muốn chạm chạm vào ân nhân cứu mạng trước mắt này, không biết làm sao vừa mới đưa vượn người, có móng vuốt vung chạm vào hai Chữ Thiếu Kiệt.

4. Chương 4

Hắc thổ cẩn thận thu lại vuốt sắc, nó đùa giỡn với người kia, vỗ vào mặt Chữ Thiếu Kiệt cũng không cảm thấy đau đớn gì.

Chữ Thiếu Kiệt cười cười, mặc cho hắc thổ vỗ hắc một hồi, bắt lấy chân nó lật đệm thịt lên đặt ở lòng bàn tay kiểm tra, ngón tay cọ vào đệm thịt, truyền đến xúc cảm hơi thô ráp.

Nhục điểm của hắc thổ không non mềm, nó nếm qua không thiếu trái đắng, cái chân sau què rồi kia, xương cốt sờ vào có chút vụn vụn, mỗi khi Chữ Thiếu Kiệt muốn sờ cái chân này của nó luôn luôn bị đập, bây giờ thì không còn đập người nữa, miễn cưỡng kéo cái chân kia gác trên lòng bàn tay hắc, khi cao hứng sẽ còn từ từ mài răng.

Bên ngoài mưa chớp đan xen, Chữ Thiếu Kiệt liền ôm hắc thổ chơi đùa với nó, trận mưa này rất lâu, xử lý xong công sự, cũng chưa thấy ngớt chút nào.

Chữ Thiếu Kiệt hôm nay vốn muốn dẫn nó đi dạo ở khu bờ sông, lúc này một người một hổ cùng nhau nhìn trời mưa trút nước, mưa ầm ầm trên mái hiên tựa lại đánh vào phiến đá, trời đất thoáng chốc trùm lên

một tầng hơi nước dày đặc, mưa rơi quá lớn, đừng nói đến ra bờ sông, kể cả về trạch viện cũng còn không tiện.

Tối gần trưa, có người đưa cơm trưa tới, tỏ không thích ăn những thức ăn này, Chữ Thiếu Kiệt móc từ trong túi ra một củ cà rốt, nhét vào trong lòng nó cho nó ôm gặm.

Hắc tỏ sợ sấm, đầu nhỏ gặm một cái lại dừng một chút, lỗ tai dựng thẳng lên nghe ngóng tiếng sấm bên ngoài, bao nhiêu lần sấm nổ vang, thân thể nó cũng run theo bấy nhiêu lần, một tấm thẻ tự kiểm điểm viết Nó rất sợ, hung hăng dụi vào trước ngực hắc.

Chữ Thiếu Kiệt cảm thấy buồn cười, ngón tay nhẹ nhàng sờ một cái trên lỗ tai mềm mại của nó, “Vật nhỏ, nếu sợ sét đánh, liền cố gắng đừng nghe nữa.”

Thỏ nhẹ nhàng a a, trừ cái mông còn thò ra bên ngoài, ôm chặt cà rốt của mình chiu vào trong vạt áo, khẽ sát lồng ngực Chữ Thiếu Kiệt.

Vì mưa rào cản trở không thể rời khỏi nha phủ, dùng xong bữa trưa, Chữ Thiếu Kiệt ôm hắc thỏ vào phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Trạch viện nha phủ nhỏ, đi qua hành lang là đến ngay sương phòng. Chỉ mất một lúc, dưới thân Chữ Thiếu Kiệt đã bị nước mưa thấm ướt đầm, thỏ từ lồng ngực của hắc chui ra, rơi xuống giường, nó được che chở kĩ lưỡng, bộ lông không có một cọng nào dính nước.

“Vật nhỏ, ta đổi một bộ y phục sạch sẽ rồi lại cùng ngươi, hôm nay mưa lớn, ngươi theo ta ở lại đây ngủ trưa một lát.”

Chữ Thiếu Kiệt tìm y phục đặt trên mặt quầy, hai ba cái đem y phục ướt sũng cởi sạch sẽ.

Hiện tại Chữ Thiếu Kiệt đã ba mươi, làm quan mười năm ở kinh đô không xóa đi ý chí của hắc, vừa độ sức cùng quan lại trong triều, vừa không quên tập võ luyện thân mỗi ngày, chăm chỉ khắc khổ. Người khác trong triều làm quan hai ba năm dấn dấp đã thay đổi hắc, hắc mười năm vẫn như ngày đầu, ngoài tướng mạo cùng khí chất nhìn qua thậm trọng hơn nhiều, cũng không có thay đổi gì nhiều.

Tinh eo cường tráng, thể phách kiên cường, thời điểm Chữ Thiếu Kiệt đưa lưng về phía giường để xỏ quần, quay đầu lại ngó một cái thỏ trên giường.

Giữa một vùng hỗn độn, hắc thỏ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng đứng phía trước.

Nó mở to hai mắt nỗ lực xem, tầm nhìn phác họa ra thân cốt đối phương, mơ mơ hồ hồ, nhưng quả thực là thấy được người.

Nó đột nhiên trở nên hưng phấn, Chữ Thiếu Kiệt thắt chặt dây lưng, còn chưa mặc áo lót đâu, nhìn thấy thỏ hành động khác thường, vui mừng nở nụ cười, để trần thân trên nhảy vào giường, ôm chặt lấy nó đặt trên eo, “Vật nhỏ, ngươi vui mừng cái gì thế?”

Hắc thỏ nhìn người mông lung trước mắt, lỗ tai dựng đưa qua lại, chỉ tiếc mắt người vẫn chưa nhìn được rõ ràng, nó ngồi trên bưng Chữ Thiếu Kiệt chơi đùa một lúc, ử rử xuống, móng vuốt bám chặt dây lưng ngủ mất.

Chữ Thiếu Kiệt mặc nó hồ nháo, kéo chăn đắp, cũng ngủ cùng hắc thỏ.

Lần này cảm giác rất lâu, Chữ Thiếu Kiệt thậm chí mơ một giấc mộng kỳ quái lạ lùng, lúc hắc tỉnh táo dậy sau mơ, ý thức vốn tản mạn đột nhiên cảnh giác.

Trong chăn của hắc núp một người.

5. Chương 5

Chữ Thiếu Kiệt một thân võ nghệ, trong chăn bông đứng xuất hiện thêm một người cũng không chút kinh hoảng. Hắn cười nhẹ, đầy hứng thú xốc chăn lên, ngược lại muốn nhìn một cái xem, là người nào gan mật dám thừa dịp hắn đương ngủ bò lên giường của hắn.

Chăn lật lên một nửa, người kia quay lưng lại với hắn cả người trần truồng hơi cuộn tròn, lộ ra bờ vai trắng mịn, một đầu tóc dài đen tuyền phủ kín lưng, bóng lưng gầy yếu, hắn nghĩ hắn là một nữ tử?

Chữ Thiếu Kiệt lặng yên đứng dậy, gỡ xuống bộ y phục vắt trên bình phong, trở lại bên giường, một chân miễn cưỡng đặt bên trong, trước hết tìm hắc thủ của hắn đã.

Hắc thủ cùng ngủ với hắn, lật cả bốn góc giường cũng không thấy, lúc này sắc mặt Chữ Thiếu Kiệt mới trở nên khó coi, sẽ không phải bị người này đè lên chứ.

“Này, người, nhanh rời khỏi đây đi!”

Nhìn không được cách một tầng chăn đẩy đối phương ra, Chữ Thiếu Kiệt lòng như lửa đốt, lật tung đầu giường cuối giường vẫn chẳng thấy cái bóng của hắc thủ, tìm cả dưới gầm giường, một vòng xung quanh các góc phòng, đều vẫn không thấy hình bóng thủ.

Cửa cài then bên trong, song chắn ngang cửa sổ rất cao, thủ què một chân thì càng không thể nhảy ra ngoài.

Đương lúc Chữ Thiếu Kiệt cấp tốc lật tung cả trái nhà một lần, người nằm ngoài phía trong giường chậm rì rì thức dậy, y thử đạp thẳng chân trái bò bò, phát hiện ra mình hoạt động kháng khác, trong miệng phát ra tiếng kêu kỳ kỳ quái quái, ôm chặt đem chăn trên giường sưng sờ trong bóng tối.

Hắc thủ tự dưng biến mất, Chữ Thiếu Kiệt mở cửa vội vàng phân phó nha sai đi tìm, người vừa ra tới cửa, nghe đến thanh âm kỳ quái của người trong giường kia, đổi chủ ý.

Hắn quay ngược vào phòng, đi tới trước mặt người kia, tầm nhìn đặt vào gò má thanh tú của y, rơi xuống, giữa cổ có một khúc cong trượt nho nhỏ, có hằn kết, thì chính là nam.

Nửa tấm chăn bao bọc thân thể y, y đang sợ hãi.

Chữ Thiếu Kiệt bất động thanh sắc quan sát kỹ đối phương, nói: “Người là người ở đâu?”

“A a a a.”

Y a a a a gọi loạn, lỗ tai hơi động dậy, thân thể đổ tới gần về hướng Chữ Thiếu Kiệt.

Y có một đôi mắt đen tựa trên châu đen, ánh nước nhàn nhạt thấm ướt đồng tử, một bộ sắp muốn khóc, khiến người ta thấy là yêu, thế nhưng cặp mắt kia lại vô dụng.

Chữ Thiếu Kiệt cổ họng căng thẳng, bật thốt lên, “Vật nhỏ.”

“A...?” Y trừng mắt nhìn, hai tay từ trong chăn thò ra hướng Chữ Thiếu Kiệt quơ quơ, rất nhanh, bị một đôi bàn tay to lớn ấm áp nắm chặt.

Chữ Thiếu Kiệt nhìn y từ trên xuống dưới, kéo y ôm vào lồng ngực, lòng bàn tay vòng bên ngoài chăn bông, từng chút từng chút vuốt ve sống lưng y, “Vật nhỏ, sao lại thừa dịp ta đương ngủ hoá thành bộ dáng này.”

“A?”

Y muốn bò lên chui vào ngực áo Chữ Thiếu Kiệt, nhưng sau khi hình thể thay đổi, tay chân kéo dài lại còn thêm một cái chân què làm thể nào cũng không bò ổn được.

Y cuống lên: “A!”

Chữ Thiếu Kiệt sử dụng cả tay cả miệng, an ủi tâm tình nôn nóng bất an của y, thủ hoảng loạn đến lợi hại, tay chân khua lung tung, cuối cùng Chữ Thiếu Kiệt không thể không đem người ôm lấy mà áp chế, hai chân dài cách chăn mỏng kẹp chặt cái chân đạp loạn của y, “XuyTiểu Thất, vật nhỏ, người ngoan một chút, đừng sợ.”

“Nha nha...” Y biến thành bộ dáng chính bản thân cũng không nhận ra, hoang mang luống cuống, khoe mắt tràn ra từng chuỗi lệ châu nhỏ vụn, bị doạ khóc.

“Đừng khóc.”

Chữ Thiếu Kiệt dùng ngón tay đón lấy nước mắt của y, một tay khép lại vỗ nhẹ sau lưng, “Vật nhỏ, người từ thỏ tu thành người, thành người giống như ta vậy.”

Nắm lấy tay y kề sát vào hai má mình, Chữ Thiếu Kiệt để đối phương cảm nhận hẳn, “Người sờ một cái xem, chúng ta giống nhau.”

Hắc thỏ mơ ước có một ngày có thể biến thành người tận mắt ngắm dung mạo Chữ Thiếu Kiệt, lấy tay đụng đụng vào mặt hắn, bây giờ thành sự thật rồi, y dùng đôi tay của chính mình sờ qua lại dọc theo gương mặt Chữ Thiếu Kiệt, mũi cũng kề sát vào, chớp mũi gần sát bên gò má Chữ Thiếu Kiệt, vừa ngửi vừa sờ.

Chữ Thiếu Kiệt một tay đương ôm hờ sau thắt lưng y, nháy mắt thỏ hụt, hít sâu một cái, cẩn thận đem người hơi cách ra, “Vật nhỏ, người cũng người thấy rồi, còn sợ?”

Y lắc lắc đầu, thần thái hoa lệ dơi vũ biến mất, mi mắt ướt át, cảm thấy hiếu kỳ với hình người mới hoá thành, xóc chần lên sờ sờ chính mình, ước chừng là sờ Chữ Thiếu Kiệt thoải mái hơn, nên quay sang giảy vò hắn.

Chữ Thiếu Kiệt dùng tư thế nằm ngang giữa mặt bằng phẳng, cẩn thận bảo vệ người đang nằm úp sấp trên thân mình, sau đó cuộn lên một lọn tóc đen nhánh đùa trên ngón tay, hỏi: “Vật nhỏ, người có tên không?”

Thỏ hoá thành người, cũng không thể gọi y là vật nhỏ mãi.

Vóc người y không cao, nhìn qua bộ dạng thiếu niên không quá mười sáu mười bảy tuổi, đầu tì trên cằm Chữ Thiếu Kiệt, cánh tay trơn bóng chặt chẽ ôm người, môi mềm âm ẩm kề sát vùng cổ Chữ Thiếu Kiệt, lăm bầm lăm bầm, trúc trắc chấp vá ra một tự.

“... Thắt.”

Chữ Thiếu Kiệt kéo lại chân mền bị tung ra, tránh cho đối phương gặp lạnh mà cảm lạnh, “Thắt?”

“... A, a Mặc, Mặc Thắt.”

“Mặc Thắt tê... ..” Chữ Thiếu Kiệt đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, đem thiếu niên vừa ngồi vào nơi nguy hiểm từ hông nhấc lên bụng.

Cong chân, Chữ Thiếu Kiệt dời đi chú ý vào mẫn cảm dưới khố, vén vạt áo che chắn, thanh thanh cổ họng, nói: “Có một nơi không thể lộn xộn.”

Mặc Thắt bị mù, làm sao có thể nhìn thấy “một nơi” trong lời nói của Chữ Thiếu Kiệt, y ừ a a gật đầu, ngón tay vẫn luôn nắm chặt góc áo, nỗ lực chui vào lồng ngực ấm áp.

Chữ Thiếu Kiệt kiểm chế người không an phận lại, vén tóc tán loạn lên, ngưng mắt nhìn y, “Ta xem ta lớn tuổi hơn người, sau này gọi người Tiểu Thắt được không?”

Tiểu Thắt cong mắt lên cười, như quả lê mới sau cơn mưa, thanh lệ động nhân.

Nhà hắc thỏ bọn họ có bảy đứa nhỏ, y là út, lại còn là đứa nhỏ con nhất. Lẽ ra cả nhà cùng sống với nhau, lại vì một lần săn đuổi làm cho cả gia tán thổ vong, chạy được thì chạy, thương tổn thì chết, đến lần y một thân tàn phế một lòng chờ chết, không ngờ lại thậm trọng mà sống được đến hôm nay.

Chữ Thiếu Kiệt lấy áo bào dư thừa trong quây ra quần trên người Tiểu Thắt, chân trái Tiểu Thắt hoạt động có chút bất tiện, gắng sức lên còn có chút cà nhắc.

Chữ Thiếu Kiệt đơn giản ôm luôn y ra ngoài, “Thương tích trên đùi không cần lo lắng, ngày mai thỉnh đại phu đến trị liệu cho người.”

Mưa tạnh trời trong, không còn việc gì làm, Chữ Thiếu Kiệt ôm chặt Tiểu Thắt trong ngực rời khỏi nha phủ, ánh mắt của nhóm nha sai trong coi bên ngoài đều thẳng tắp.

Huyện thái gia lưu lại trong phủ nghỉ ngơi nửa ngày, sao có nửa ngày trôi qua, lúc đi ra tự dừng lại ôm một người?

Áo bào rộng rãi, lộ ra hai cẳng chân non mềm trắng nõn, một đôi chân xinh đẹp, tuổi còn chưa lớn đâu!

6. Chương 6

Một trận mưa rào, cọ rửa sạch sẽ cả con đường đá xanh trong trạch viện, mỗi tảng đá dưới ánh nắng chiếu xuống phản xạ lên ánh sáng nhàn nhạt.

Trong viện đọng chút nước, Tam bá xắn quần lên quét sạch nước đọng, ngoài cửa truyền đến tiếng xe ngựa dừng lại, đoán chừng là Huyện thái gia trở về, nhanh chóng chạy tới mở cửa.

“Đại nhân, ngài...”

Lời nói dồn lại bên mép, Tam bá nhìn người Huyện thái gia ôm trong tay, che giấu đi kinh ngạc.

Tam bá ở trạch viện hơn nửa năm, chưa từng gặp qua Huyện thái gia mang bất kỳ một người nào về, nghĩ đến Huyện thái gia đã qua ba mươi tuổi, người bình thường sớm quá độ tuổi thành gia lập nghiệp lâu rồi, mang người về cũng là chuyện quá đổi bình thường, dù sao cũng tốt hơn so với việc hắt hủi luyện phòng phong nguyệt.

Tam bá vốn chẳng có bất kỳ lập trường nào để phán xét Huyện thái gia, ông hơn năm mươi tuổi, là một lão nhân vợ goá con côi, nhìn Chữ Thiếu Kiệt một mình sinh hoạt gần nửa năm, khó tránh khỏi sẽ xem hắn như con trai mình mà đối xử.

Tiểu Thất sợ người lạ vòng tay ôm sát cổ Chữ Thiếu Kiệt, lại nghe Chữ Thiếu Kiệt dặn dò Tam bá, nói: “Tam bá, người ra ngoài mua giùm ta mấy bộ xiêm y của nam tử về, màu sắc nhẹ nhàng chút, vải vóc phải tốt, nhỏ hơn so với ta, giày cũng cần chuẩn bị đầy đủ.”

Ý tứ trong lời nói của Chữ Thiếu Kiệt chính là muốn Tiểu Thất ở lâu dài, Tam bá không dám thất lễ, nhận mệnh lệnh nhanh chóng ra khỏi ngoài, đến ngoài cửa, Chữ Thiếu Kiệt lại gọi lại Tam bá, “Đúng rồi, đến chỗ Tôn đại phu kia thỉnh hẩn sớm mai lại đây một chuyến.”

Chữ Thiếu Kiệt ánh chừng Tiểu Thất một chút, mang người vào trong phòng mình, ngồi lại trên giường, ôm đặt trên chân mình, ngón tay miết miết cái cằm bóng loáng của y: “Có sợ không?”

Tiểu Thất lắc lắc đầu, mặc dù y không nhìn thấy, nhưng khứu giác vẫn nhạy bén.

Gian phòng tràn ngập khí tức làm cảm xúc căng thẳng của y chậm chậm thả lỏng, ngồi trên đùi Chữ Thiếu Kiệt nhích tới nhích lui, y nhỏ giọng mở miệng, “Ta không nhìn thấy người...”

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Mắt ngươi có khả năng trị khỏi, yên tâm.”

Tiểu Thất mò mẫm ôm chặt cổ hắn, đặc biệt ý lại Chữ Thiếu Kiệt, mới hoá thành người, mắt và chân đều không tiện, lúc di chuyển thường thói quen dùng tứ chi bò, cánh tay Chữ Thiếu Kiệt xuyên dưới nách nâng y dậy, “Có thể đi sao?”

Tiểu Thất đứng lên không lâu, liền theo thói quen hạ thấp mình, tứ chi quỳ xuống giường.

Đứng quá cao trong bóng tối, y có chút sợ.

Chữ Thiếu Kiệt không ép y, liếc thấy sắc trời hơi trễ, buổi trưa Tiểu Thất ngay cả một cọng rễ củ cải cũng chưa gặm hết, lo lắng người bị đói, hỏi: “Tiểu Thất, ngươi muốn ăn gì?”

Tiểu Thất nằm nhoài trong giường, dùng đệm chăn che kín thân thể, thò đầu ra, một chân khác không què móc đến bên cạnh Chữ Thiếu Kiệt, chơi đùa với hắn.

Lộ ra một đoạn cẳng chân thon dài nhỏ nhắn, ngón chân tròn tròn đáng yêu khôn tả, màu sắc hồng hào ónh nhuận ẩm áp, giẫm đến giẫm đi giữa hai chân Chữ Thiếu Kiệt.

Tiểu Thất là con thỏ đen, nhưng màu da lại chẳng liên quan gì đến chữ “đen”.

Ngược lại có một đôi mắt và mái tóc dài đen nhánh, “A...”

Miệng y nhẹ giọng lúng búng không biết phải nói gì, cuối cùng hỏi tên của Chữ Thiếu Kiệt.

Chữ Thiếu Kiệt rành mạch giới thiệu họ tên mình, Tiểu Thất tối nghĩa nhắc lại, chung quy nói chưa sõi, ngọng ngọng, gọi hần: “Miên miên.”

Mắt như ô châu hơi phát sáng, “Miên miên!”

Chữ Thiếu Kiệt đỡ khóc đỡ cười, sửa chữa y, nói: “Ta một đại nam nhân, lại để người gọi thành tên của tiểu cô nương.”

Tiểu Thất mới không thèm quan tâm đâu, khiếp khiếp nắm chặt vạt áo của hần, liền gọi miên miên.

Tam bá cố gắng đưa quần áo mua cho Tiểu Thất đến tay Chữ Thiếu Kiệt kịp trước khi trời tối, yên lặng lui xuống làm việc, lúc gần đi nhìn thấy Tiểu Thất bị Huyền thái gia ôm trong ngực đang khoa chân múa tay nghịch bộ đồ mới nhỏ bé, mặc dù là nam tử, nhưng dáng dấp còn phải mỹ lệ hơn cả nữ tử, nam sinh nữ tướng, thân thể mang thương, trời sinh liền nhất định là mệnh làm người ta luyến tiếc nha.

Màn đêm thăm thẳm, bồn tắm đổ đầy nước nóng, Chữ Thiếu Kiệt tự mình hầu hạ Tiểu Thất tắm rửa.

Tiểu Thất mắt mù, lúc làm thỏ chưa từng ngâm hoàn toàn thân trong nước, thân thể vừa mới chạm nước, tay chân đã hoảng sợ quẩn chặt Chữ Thiếu Kiệt, chết sống không chịu xuống.

“Không xuống được không, nước, ta sợ.”

Chữ Thiếu Kiệt nắm eo của y vỗ nhẹ lời nói như lão phụ thân, “Tiểu Thất không sợ, ta ở bên cạnh nhìn, sẽ không để người có chuyện.”

“A...”

“Không sợ.”

“Kia, kia sẽ không sợ...”

Kinh hoảng của Tiểu Thất chậm rãi tan mất, y co ro thân thể dựa vào vách thùng bóng loáng, một tay nhất định phải nắm chặt tay Chữ Thiếu Kiệt, “Miên miên, ta không sợ.”

Người nói không sợ kia cái tay không biết đem Chữ Thiếu Kiệt tóm chặt đến nhường nào.

Tiểu Thất trắng nõn mi miều, bộ dáng khiến người nhìn thấy đã say rất khó không làm lòng người rộn rạo, quá trình tắm rửa, Chữ Thiếu Kiệt thứ nên xem đã xem sạch sành sanh, cần sờ cũng đều sờ hết, Tiểu Thất ngu ngốc, không biết chính mình để cho người ta vô duyên vô cớ mò xong thân thể, nếu không phải định lực của Chữ Thiếu Kiệt đầy đủ, một khi hần chỉ hơi không kiềm chế được, đã sớm áp người vào ngực làm chuyện lỗ mãng.

Tam bá dọn dẹp thêm một gian sương phòng, bày sẵn đệm chăn, đốt chút hương trầm.

“Đại nhân, phòng đã dọn dẹp sạch sẽ.”

Chữ Thiếu Kiệt ôm lấy Tiểu Thất, quay đầu nhìn Tam bá một cái, “Người xuống nghỉ ngơi đi.”

Tiến vào phòng nhỏ, Chữ Thiếu Kiệt đặt Tiểu Thất ở phía trong giường, “Đêm nay người ngủ ở đây, ta sẽ đợi người ngủ mới rời đi.”

Khí tức trong phòng không giống với gian phòng của Chữ Thiếu Kiệt, Tiểu Thất mò mẫm ôm chặt chân đối phương, mày thanh tú hơi nhăn, “Ta không muốn ngủ ở đây.”

Nói, cuống hống cũng mang theo ghen ngào, “Miên Miên, đừng đuổi ta đi.”

Y mới vừa mới hoá thành người, vì sao Miên Miên lại không cho y ngủ chung nữa?

Thiếu niên quen tư vị sầu khổ, nói thế nào cũng không muốn tách ra.

Chỉ Thiếu Kiệt bị y ôm đúi, đảm bảo không xa rời mấy lần xong, cởi giầy, nghiêng người lên giường, vừa mới dính đệm chăn, Tiểu Thất ngủ được hơi thở của hắn, lăn vào lồng ngực hắn cuộn mình thành một đoàn đáng thương.

Trong miệng vẫn lẩm nhẩm câu kia, “Miên Miên, đừng đuổi ta đi.”

Sáng sớm vừa lên, Tam bá bưng chậu nước vào phòng, mở cửa chính là Huyện thái gia.

Huyện thái gia vạt áo mở lối, cùng gối ngủ với Tiểu Thất một đêm, thần sắc thoả mãn. Hắn đón chậu nước, căn dặn Tam bá đi ra ngoài nhẹ nhàng thôi, đừng quấy nhiễu người còn đang ngủ.

Tiểu Thất ngủ ngon mơ đẹp, tư thế chân trái khoát trên đúi phải hơi quý dị, Chỉ Thiếu Kiệt cẩn thận tránh đúi phải, nhắc chân trái lên, ánh mắt dừng ở trên đó.

Cái chân què này không xem kỹ không phân biệt ra có gì khác với chân phải, sờ vào mới biết, đầu xương đúi có hơi lệch.

Bắp chân có một vết vết tích dữ tợn, sẹo và dài vừa to khủng bố, có thể tưởng tượng lúc đó bị thương nghiêm trọng đến mức nào.

Thỏ nhỏ còn bị bộ bấy sập sấn mãnh thú kẹp thương, hợp lại dồn hết khí lực mới có thể chạy trốn, có thể sống sót đúng là hiếm thấy.

“Tiểu Thất.”

Chỉ Thiếu Kiệt cười vô thanh vô thức, ai có thể nghĩ tới, mười năm trước hắn mộng một giấc mơ về thỏ, tỉnh mộng đã qua mười năm, chỉ có một con thỏ nhỏ nhỏ đáng thương chờ hắn tìm thấy.

Thời điểm Tiểu Thất tỉnh, Chỉ Thiếu Kiệt đương nắm chân của y phân thân. Theo bản năng đạp chân ra, lại đem ngón chân cọ đến bên mép đối phương.

Ấm áp hô hấp rơi trên chân, nhột, Tiểu Thất che miệng cười trộm.

“Tỉnh rồi?”

Chỉ Thiếu Kiệt nhìn y cười híp mắt làm vẻ ta đây tâm tình rất tốt, không để ý đến ngón chân đang cọ đến một bên miệng kia, nhìn cái đầu ngón êm dịu đó, thậm chí sinh ra kích động muốn cắn một cái.

Ý nghĩ lên cung, hắn liền làm theo vậy.

Khi hắn ngậm một đầu ngón chân nhỏ cắn nhẹ, chọc cho Tiểu Thất thoải mái cười to, làm cho Tam bá đến đưa điểm tâm sáng cứng ngắt đứng nghiêm, đi vào không được, đứng ở ngoài cửa nhìn càng không xong, đơn giản cúi đầu, già đầu rồi, tự nhủ thầm phi lễ chó nhìn.

7. Chương 7

Móng chân khéo léo ướt nhẹp dính đầy nước miếng, lúc Chỉ Thiếu Kiệt lấy khăn lau khô cho Tiểu Thất, trên mặt hiếm thấy nổi lên một tầng nhiệt.

Hắn một cái đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, ở trong triều chứng kiến qua không biết bao nhiêu sóng gió, mỹ nhân bị chủ động đưa vào nhiều không kể xiết, vốn nên làm việc trầm ổn có độ, hành xử với Tiểu Thất, lại vượt quá giới hạn, như cái đặng đồ lăng tử, thừa dịp không người thấy, chiếm hết tiện nghi.

Chỉ Thiếu Kiệt âm thầm tự kiểm điểm, vô ý thức nắm chặt cái chân cuộn tròn trong lòng bàn tay.

Sau khi rửa mặt, Tiểu Thất không chịu xuống giường, cuộn tay chân nữa nằm úp sấp muốn Chỉ Thiếu Kiệt uy điểm tâm sáng, cháo hoa mịn ngọt thơm lừng, so với rau dưa củ cải, có một phen tư vị khác.

Tuy bây giờ Chữ Thiếu Kiệt chỉ là Huyện thái gia, thì cũng là quan to nhất vùng huyện Dư Cầu này, nào có quan lão gia tự tay hầu hạ người khác bao giờ?

Thấy thế, Tam bá đợi ở bên cạnh kính cẩn nói: “Đại nhân, không bằng để tôi uy Tiểu Thất công tử, ngài dùng chút điểm tâm trước?”

Chữ Thiếu Kiệt thối nguội cháo hoa trong miệng, nhần nãi đưa đến bên méo Tiểu Thất, “Không cần, sau này người cũng coi Tiểu Thất như chủ nhân trong viện này.”

Tam bá lông mày nhảy một cái, hiểu rõ Huyện thái gia đây là đang nhắc nhở với ông, phải coi Tiểu Thất thành chủ nhân để đối xử, mà không phải chỉ là tiểu sủng hần nuôi.

Huyện thái gia đầu tiên là nuôi thỏ, sau đó liền nuôi một vị thiếu niên không rõ lai lịch, hành động chẳng câu nệ, không phải người thường có thể đoán.

Dùng xong điểm tâm, Tôn đại phu Tam bá hôm qua thỉnh đã tới cửa, đã chờ ở bên ngoài một lúc.

Ngón tay Chữ Thiếu Kiệt dọc theo chân trái của Tiểu Thất bóp nhẹ, trước tiên động viên tâm tình của y, nói: “Trong huyện Dư Cầu này y thuật của Tôn đại phu cao minh nhất, ta thỉnh hần đến khám một chút đôi mắt và chân cho người, chớ có sợ, ta ở ngay bên cạnh nhìn.”

“Đôi mắt?” Tiểu Thất nói nhỏ, hai bàn tay đột nhiên khua trước mắt, “Ta không nhìn thấy...”

Thế nhưng cái hôm mưa gió ấy, y rõ ràng thấy được thân ảnh Chữ Thiếu Kiệt.

Tiểu Thất nắm chặt ngón tay Chữ Thiếu Kiệt, “Miên Miên, ta muốn nhìn người.”

Trong phòng đốt định thần hương, Tiểu Thất nằm ngoan trên giường, một tay đặt trên đệm căn mềm mại, nắm ngón tay Chữ Thiếu Kiệt.

Tôn đại phu được Tam bá dẫn vào, đứng lễ dập đầu lạy, “Đại nhân, thảo dân có lễ.”

Chữ Thiếu Kiệt ra hiệu Tam bá kéo người đứng lên, “Ở chỗ này của ta không cần hành nhiều lễ như vậy, ngài trước hết nhìn thương thế của y một cái.”

Tôn đại phu để rượu thuốc xuống, bắt đầu kiểm tra đôi mắt và chân trái cho Tiểu Thất. Suốt quá trình kiểm tra, Chữ Thiếu Kiệt còn căng thẳng hơn cả Tiểu Thất, chỉ lo thương tổn của Tiểu Thất xuất hiện bất kỳ sơ xuất gì.

Chờ Tôn đại phu kiểm tra xong, Chữ Thiếu Kiệt vội hỏi: “Sao rồi, mắt và chân của y liệu có khả năng hồi phục?”

Tôn đại phu mở hòm thuốc, nói: “Đôi mắt của tiểu công tử từng chịu ngoại thương, phiền đại nhân đem phương thuốc đắp cho y trước kia cho thảo dân nhìn.”

Tam bá mang phương thuốc tới, Tôn đại phu xem qua sau, gạt đầu tán tưỡng, “Phương thuốc này tuy chỉ là bài thuốc dân gian, từ trạng huống trước mắt của tiểu công tử đến xem, được hiệu cũng không sai, lại quá trên dưới hai tháng, đôi mắt rất có hi vọng hồi phục thị lực, thương tổn trên chân y vốn đã là bệnh cũ từ năm trước, lại trải qua viêm nhiễm nhiều lần, bệnh căn sớm đã chôn xuống rồi, chỉ có thể chữa từ từ để tiểu công tử chậm rãi đứng lên, cơ hội trị tận gốc e là không lớn.”

Không có cách nào trị tận gốc, nghĩa là Tiểu Thất sau này cho dù có thể đi lại, cũng là một người què.

Tiểu Thất mơ hồ nghe hiểu ý tứ của đại phu, hỏi: “Miên Miên, chân của ta có phải cả đời đều què, đúng không?”

Chữ Thiếu Kiệt sợ y khổ sở, “Không có chuyện gì, ta sẽ thay người tìm nhiều đại phu hơn.”

Y lại lắc lắc đầu, tay vỗ vết sẹo bên chân trái, thần sắc cũng không có quá nhiều bi thương, ngữ khí nhẹ nhàng, ánh mắt Tiểu Thất rơi vào hư không đen kịt vô tận, “Miên Miên, ta không buồn đâu, đại phu nói mắt của ta có cơ hội chữa khỏi, ngày sau có thể nhìn thấy người, ta đã đủ hài lòng.”

Phương thuốc Trần bá hán kê vẫn hữu dụng, Tôn đại phu khai cho Tiểu Thất thang thuốc ôn bổ thân thể, thân cốt y gây yếu, ngũ tạng giả tạo, phải dựa vào âm thực thường ngày chậm rãi bồi bổ lên.

Lấy được phương thuốc, Tam bá cầm lấy đến hiệu thuốc trong thành bốc thuốc, lòng ctl vẫn canh cánh chuyện chân trái Tiểu Thất, lúc hần ở kinh đô quan hệ với mấy vị ngự y không tệ, đỡ ngủ Tiểu Thất xong, chạy đến thư phòng viết vài phong thư, sai người thúc ngựa vội đưa đến kinh thành kia.

“Miên Miên.”

Tiểu Thất tìm tới xung quanh, dùng cả tay chân bò xuống giường. Vừa mới rồi y còn ngủ, mị mắt một chỗ liên tỉnh táo, không thấy Chữ Thiếu Kiệt, không để ý tay chân nhũn ra, lăn lộn sờ soạng lung tung muốn tìm người.

Tam bá đi lấy thuốc về, đi ngang qua hòng, dư quang thấy đến người trong phòng như con ruồi mất đầu bò lung tung, hồn đệu dọa bay một nửa.

Tam bá thả xuống gói thuốc, chạy tới nâng Tiểu Thất về giường, “Tiểu công tử, người đây là có việc gì gấp?”

Tiểu Thất hoang mang hoảng loạn, chớp mũi đầy mồ hôi, “Miên Miên đâu?”

Tam bá nói: “Khả năng đại nhân có việc đi ra ngoài, tiểu công tử lại nghỉ ngơi đừng chạy nữa, ta ra bên ngoài tìm xem.”

Tiểu Thất cầu xin ông, “Vậy bá bá người nhanh nha...”

Một tiếng bá bá mềm mại, nghe đến lòng Tam bá chua xót. Tam bá không dám thất lễ, nhanh chóng ra ngoài tìm Huyện thái gia trở về.

Đêm muộn, Tiểu Thất bị Chữ Thiếu Kiệt tự mình ôm trở về phòng, trên người y chỉ phủ tèm một bộ áo khoác ngoài nhỏ màu trắng, lộ ra tảng lớn cánh tay trơn bóng, cánh tay ôm cổ Chữ Thiếu Kiệt, một đôi chân quần quýt quanh thắt lưng hần.

Vừa tắm rửa không lâu, thân thể Tiểu Thất đã ra một tầng mồ hôi mỏng, thể chất của y không chịu được nóng, lại cố tình muốn dính một khối với Chữ Thiếu Kiệt, một bên nhỏ giọng oán mủn mủn với Chữ Thiếu Kiệt, một bên lại không cho đối phương lỏng tay ôm y.

“Miên Miên, người không được buông tay ôm ta.”

Chữ Thiếu Kiệt đặt đầu của y nằm xuống giữa cánh tay, cầm quạt cói lên phẩy gió cho y.

Giường đối diện cửa sổ, màn sa mùng buộc hai bên, lộ ra màn đêm rặng rờ lóng lánh ánh sao.

Chữ Thiếu Kiệt mời người về sửa cái cửa sổ này, cố ý làm lớn ra, đêm đến ngắm sao, hóng gió thưởng rượu.

Bây giờ hần không có hứng thú thưởng rượu, chỉ muốn cùng Tiểu Thất ngắm nhìn cả một trời tinh tú ngoài cửa sổ này, chỉ là...

Tiểu Thất ngược lên hai mắt mù, lúc cười lông mi dài đổ xuống, đem đôi mắt khuất lấp hết đi.

Y nói: “Miên Miên, nếu như mắt của ta khô, người ta muốn nhìn đầu tiên chính là người.”

Y lại nhỏ giọng oán giận, “Trời thật nóng.” Hai cái chân kia, lại tự phát nhiều đến chen vào giữa hai chân Chữ Thiếu Kiệt, hơi thở phun ra nóng ẩm, phun bên gáy Chữ Thiếu Kiệt.

Khí trời nóng bức, Tam bá ở trong viện vẩy rất nhiều nước giếng, vào đêm đầy giếng hạ nhiệt độ, nên nước giếng rất mát mẻ, rất nhiều nông hộ đều dùng phương pháp này để trừ bớt oi bức trong nhà, nước giếng vẩy vào mỗi góc ngách, hơi nước tràn ngập, cửa sổ mở lớn, gió lọt vào mang theo hơi nước lạnh lạnh, mới khiến nhiệt khí trong phòng tản đi.

Trong đêm cơn trùng nổi lên bốn phía, tiếng kêu chít chít oai oai nhiều loạn tâm tình bình tĩnh của Tiểu Thất, hai chân dọc theo thân thể của Chữ Thiếu Kiệt trượt lên trượt xuống, căng chân căng thẳng, bị người bắt được giữ chặt trong lòng.

Chữ Thiếu Kiệt hạ thấp giọng, nói: “Chớ lộn xộn, nghỉ ngơi thật ngoan.”

“Nóng...” Tiểu Thất sờ loạn ra, đụng tới dưới bụng, cách quần áo mỏng rộng rãi, có cái gì cộm người.

Y hiểu kỳ hỏi: “Miên Miên, vì sao ta vừa mới đụng người một chút, người lại lấy cái chày gỗ đâm ta? Là muốn phạt ta sao?”

Chữ Thiếu Kiệt giữ chặt tay chân của y bên người, buồn cười nói: “Người còn nhỏ, chờ người lớn một chút ta sẽ nói cho người.”

“A, bây giờ không thể nói?”

Chữ Thiếu Kiệt chính nghĩa ngôn từ, “Không thể.” Dứt lời, cương thân lui về phía sau một chút, tách ra một khoảng cách.

8. Chương 8

Thuốc sắc rất đắng, Chữ Thiếu Kiệt nuốt Tiểu Thất một thìa, y phùng miệng bất động, cả khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ thành một trái khổ qua.

Lúc nuốt xuống bụng, nước mắt đều ép chảy ra, thanh âm cũng run rẩy, “Miên Miên, thuốc rất đắng, ta không muốn uống.”

Chữ Thiếu Kiệt đem cái thìa múc thuốc đưa vào miệng nếm, vị như hoàng liên, đúng là đắng chát.

Hắn cất giọng nói: “Tam bá, mang chút mật ông vào.”

Mật ong quấy hoà vào trong chén thuốc, Chữ Thiếu Kiệt thử một chút, vẫn đắng, lại tăng thêm hai muỗng mật, vị đắng mới nhạt đi một chút.

Đại phu dặn dò mật ong chỉ có thể thêm một chút tùy lúc, hắn khuấy chén thuốc, mang theo ý tứ dụ dỗ, thương lượng với Tiểu Thất, “Tiểu Thất, uống hết thuốc sẽ có mứt táo ăn có được không?”

“Mứt táo? Tiểu Thất che chặt miệng, âm thanh chặn ở mu bàn tay, ông ông mềm mại, “Là ngọt sao? Ăn ngon?”

“Rất ngọt, người sẽ thích.”

Tiểu Thất cân nhắc, “Nhưng mà thuốc đắng...”

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Thuốc đắng dã tật tốt cho bệnh tình, ta bỏ thêm chút mật ong, người thử xem.”

“A, vậy được rồi.” Tiểu Thất nhắm chặt mắt uống ngậm ngậm thuốc vào miệng, giữa đắng nồng lộ ra một chút một chút ngọt nhạt sắc vào yết hầu, y khụ một tiếng, ưỡn khuỷu nói: “Thật là đắng.”

Chữ Thiếu Kiệt muốn thu tay lại, lại bị Tiểu Thất kéo, “Ta uống.”

“Tiểu Thất?”

Tiểu thất cong lên hai mắt vô thần, cười nói: “Ta muốn chữa khỏi mắt, đại phu nói uống thuốc rồi mắt có thể hồi phục.”

Y nhẩn nại tư vị đắng chát, một chén thuốc vào bụng, đầu lưỡi chạm được mứt táo Chữ Thiếu Kiệt đưa tới.

“A, ngọt.”

Liếm liếm ngón tay Chữ Thiếu Kiệt, Tiểu Thất ăn liên tiếp mấy viên, viên mứt ráo cuối cùng đưa đến bên môi, y dùng đầu lưỡi bao lấy ngón tay Chữ Thiếu Kiệt không buông, mứt nhẹ thịt mềm trên ngón tay, hàm răng gặm gặm.

Y cười thành tiếng nho nhỏ, giáo hoạt nói: “Miên Miên, người bị ta cắn.”

Chữ Thiếu Kiệt nhìn đầu ngón tay ướt nhẹp xuất thần, lúc Tiểu Thất cắn người không đau, tê tê dại dại, ngón tay có dấu răng nhọt nhọt, lõm thành hố nhỏ, trong mắt hẳn trở nên đáng yêu cực kỳ.

“Tiểu Thất, sao lại cắn ta.”

Chữ Thiếu Kiệt cố ý dùng giọng điệu hung dữ hung dữ, giả bộ nổi giận, nếu như hai mắt Tiểu Thất không mù, lập tức có thể nhìn thấy ý cười lấp lánh đầy mắt hẳn.

Tiểu Thất mù, tâm tư cũng đơn thuần, tự nhiên không hiểu được dụng ý của Chữ Thiếu Kiệt, lầm tưởng thật sự cắn đau người, thái độ mềm xuống, ngoan ngoãn xin lỗi hẳn.

“Miên Miên, là ta không tốt...”

Mắt Chữ Thiếu Kiệt ngẩng nhìn gương mặt Tiểu Thất tràn ra ngời ngời ánh sáng, giọng điệu lại trầm xuống, “Ta tốt bụng ư người uống thuốc, hổng người ăn mứt táo, người lại cố ý cắn ta, xem ta là cái gì?”

Tam bá hầu ngoài phòng liếc mắt vào trong một cái, Huyện thái gia và Tiểu Thất công tử ghé vào rất sát, không biết đang nói gì, có lời nào nhất định phải dính chặt vào nhau để nói sao?

Ông thấy ánh mặt trời sáng rực rỡ, hết chúc trách về viện mang chần đi hong nắng.

Chữ Thiếu Kiệt chất vấn liên tiếp hai lần, Tiểu Thất xấu hổ bất an, đôi mắt đều đỏ.

“Là ta không tốt...”

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Trừ phi Tiểu Thất để ta cắn lại, chờ ta hả giận, sẽ không giận nữa.”

“Miên Miên cắn.” Tiểu Thất ngoan ngoãn vươn ngón tay, chờ Chữ Thiếu Kiệt hạ miệng.

Y chờ giây lát, nghi hoặc không rõ hỏi: “Sao lại không cắn a... ..”

Chữ Thiếu Kiệt cắn vào miệng, hẳn cắn không phải ngón tay Tiểu Thất, mà là đôi môi mềm mại.

Hương vị vào miệng đắng chát lại mang chút ngọt, cánh tay dài thu lại, đơn giản đem người ôm chặt, làm sâu sắc thêm tư vị môi lưỡi quấn quýt.

9. Chương 9

Vừa mới đầu Chữ Thiếu Kiệt chính là tính thử hôn thăm dò Tiểu Thất, bờ môi nóng rực dán vào nhau, không dám đi vào trong miệng làm loạn.

Đôi với Tiểu Thất mà nói hôn môi là một loại trải nghiệm mới, khí tức thuần nóng của nam nhân quấn bên miệng y, nhẹ nhàng hút một cái, khi thì từ từ, hàm răng nghiền ép môi dưới mềm mại, cứ như muốn hút thần hồn y ra hết.

Cổ họng Tiểu Thất tràn ra tiếng hít vào a a y y, thời điểm lưỡi dài quét trên qua môi, y hé miệng, lộ ra một khe hở nho nhỏ.

Chữ Thiếu Kiệt bắt khe hở này, đầu lưỡi thẳng tiến vào thăm dò, cùng đầu lưỡi ngọt sấp của Tiểu Thất lật quấn lấy nhau, nước bọt dính dính ngán ngán ướt nhẹp dưới cằm hai người, khi Tiểu Thất ngộp khí nhuyển trong ngực của Chữ Thiếu Kiệt, mắt cũng không mở ra nổi.

Đồng tử Tiểu Thất thủy nhuận mơ hồ, cả người như trong mộng.

Chữ Thiếu Kiệt khắc chế kích động, bàn tay che trước hai mắt Tiểu Thất, thân thể áp lên, sửa sang áo khoác gió cho y, ngón trỏ chưa khô đã vuốt ve mặt mày y, mềm nhẹ trác hôn từng giọt từng giọt nước mắt tràn ra, ngón tay gõ nhẹ mi tâm của y một cái, khàn giọng: “Làm sao lại dễ dàng bị người bắt nạt như vậy?”

Nếu người Tiểu Thất gặp không phải hẳn, liệu có thể cũng bị những người khác khi dễ như vậy hay không?

Nếu như cứu Tiểu Thất là một nam tử khác, thời điểm người đó sinh ra tâm tư khác với y y liệu có từ chối hay không?

Chữ Thiếu Kiệt lạnh mặt xuống, vô lý mà dậy lên chua ngoa, không muốn nghĩ thêm nữa.

“A, bắt nạt?” Tiểu Thất vỗ về môi mềm ướt át, tâm trí trôi lơ lửng, nuốt nước miếng, hỏi: “Miên Miên, vừa mới rồi là miệng của người sao? Vì sao bắt nạt ta lại muốn bắt nạt ta bằng miệng đâu?”

Trong phòng động lại mấy phần yên tĩnh, hai gò má Tiểu Thất như phủ một lớp phấn hồng, mặt dù mắt không nhìn thấy, rất nhiều lúc người mù thường thường mẫn cảm hơn so với người thường rất nhiều.

“Miên Miên, lúc người dùng đầu lưỡi chạm đầu lưỡi của ta. Nhịp tim của ta đập như sấm, đầu óc vưng vưng trướng trướng, hiện tại vẫn còn cảm giác miệng khô lưỡi khô, đây chính là trừng phạt cho ta sao?” y nhỏ giọng thăm thì, “Nhưng ta lại không cảm thấy người đang bắt nạt ta...”

Tiểu Thất là thỏ con bị dọn đến tận miệng, bị người chiếm tiện nghi vẫn còn ngu ngốc, sẽ không tìm hấn tính sổ, bộ dạng kia, là còn muốn để cho người ta lại bắt nạt thêm một lần.

Tiểu Thất nói: “Miên Miên Miên Miên, người mau nói cho ta biết đi.”

Chữ Thiếu Kiệt buông ra vạt áo bị Tiểu Thất kéo mở, cười nhạt thở ra một hơi, ngửa người mà nằm, ôm Tiểu Thất đặt trên eo, nắm nắm lưng hông của y, “Dùng miệng bắt nạt người, là bởi vì thích người.”

...

Ve mùa hạ kêu không ngừng Tam bá bưng hai bát canh thanh nhiệt giải độc mộc nhĩ trắng hạt sen tới, mơ hồ nhìn thấy sau tấm bình phong tư thế Tiểu Thất công tử ngồi trên người Huyện thái gia, một câu dùng miệng bắt nạt người là yêu thích người của Huyện thái gia vừa dứt bên tai ông, Tam bá nháy mắt cứng đờ, đặt canh hạt sen xuống cấp tốc rời đi, lúc rời đi còn tỉ mỉ đem cửa khép lại in kẽ, chỉ lo trong nhà lộ ra âm thanh gì, phòng ngừa trùng trùng điệp điệp* này đó bên ngoài nghe trộm được.

*côn trùng, chim chóc.

Chớ nghe, chớ nói, chớ quấy rầy.

Tiểu Thất cũng không biết, thích thân mật ở cùng Chữ Thiếu Kiệt, vô luận hai người dùng loại tư thái gì, y là một người mù, không thấy được trong mắt người khác bọn họ lúc này có bao nhiêu thân cận, này đó cho dù là vợ chồng son mới thành thân, chuyện ngượng ngùng cỡ này cũng chỉ có thể ở ban đêm đóng kín cửa nẻo mới dám tình thú lên đầu, nào có ban ngày ban mặt cửa nẻo mở toang liền...

Tam bá coi nhẹ, trông coi trong viện, khách đến thăm hôm nay còn phải ngăn lại thật sớm, miễn cho quấy rầy hứng thú của hai người.

Đảo mắt đã hơn nửa tháng có dư, thời tiết nắng nóng, nghe nói có địa phương đã nháo đến nỗi hạn hán.

Trong phòng ban ngày oi ức, Tiểu Thất chuyển ra sân hóng mát, bữa ngồi xuống là ngồi cả buổi sáng, cái gì cũng không làm.

Sáng ra Chữ Thiếu Kiệt phải đi nha môn xử lý công sự, việc quan trọng hết bận mới trở về, Tiểu Thất vẫn duy trì tư thế trước khi hấn đi nha phủ, ngoan ngoãn ngồi yên, mắt y không nhìn được, đi đứng cũng không tiện, cho dù Chữ Thiếu Kiệt tư tàng nhiều thư tịch thư hoạ hơn nữa cũng không thể giúp y giải sầu.

Mà thái độ Tam bá cung kính hữu khiêm, Tiểu Thất nói chuyện với ông cũng không cảm nhận được lạc thú bằng hữu tương giao, lâu dần cũng không dám liên miên cùng Tam bá quá nhiều, trạch viện rộng lớn, lại chẳng có đồ vật cho Tiểu Thất giải buồn.

“Tiểu Thất.”

Chữ Thiếu Kiệt đặt điểm tâm ngọt có ý mua về xuống, hấn cúi người xuống, ôm lấy Tiểu Thất, mình ngồi trên ghế đá, đặt người ngồi trên đùi ôm vào ngực, có chút đau lòng, bắt lấy ngón tay nhỏ nhắn mềm mại thường thức, “Sao không về phòng nghỉ ngơi, bên ngoài dù mát mẻ hơn nữa cũng không thể ngồi rầu rĩ cả ngày, không mệt sao.”

Tiểu Thất nắm lấy tay hấn, “Không mệt, ta muốn chờ người về.”

“Người tiểu ngọc tử này.”

Cũng không phải Chữ Thiếu Kiệt không muốn mang Tiểu Thất đến nha phủ, chỉ là thời tiết khô nóng, nha môn xây dựng bao nhiêu năm rồi, vật liệu cũ kỹ, cấu trúc không tốt, đến nỗi mùa đông lạnh mùa hè nóng, không mát mẻ như toà trạch viện, ở bên trong ngồi nửa ngày cũng làm người cực nhọc, có thể làm người ta nóng đến nỗi say nắng, nếu như hắn mang Tiểu Thất đi, đến lúc bị tội vẫn là chính mình đau lòng.

Hắn nói: “Ngày mai, ta mời gánh hát tới hát hí khúc cho người nghe được không?”

Kịch này vừa có thể xem vừa có thể nghe, tìm chút mua vui, dù sao cũng còn hơn để Tiểu Thất lủi thủi một mình.

Hôm sau, nghe phân phó của Huyện thái gia, Tam bá liền dẫn gánh hát tốt nhất trong thành vào viện dựng đài dựng sập. Trong gánh hát hát hí khúc là một đám thiếu nữ xinh đẹp, nghe nói buổi diễn này là Huyện thái gia đích thân chuyên mời các nàng đến đây, các tiểu cô nương nhộn nhạo không thôi, muốn xem xem dung mạo của vị quan lão gia mới nhậm chức này ra sao.

Sân kịch dựng xong, Chữ Thiếu Kiệt mới ôm Tiểu Thất từ trong nhà ra.

Các tiểu cô nương im hơi lặng tiếng thăm dò, không ngờ Huyện thái gia còn trẻ tuổi, khí vũ bất phàm hơn trong tưởng tượng của các nàng. Các nàng mỗi người đều nhìn nhìn rồi đỏ mặt, nhìn thấy một thiếu niên ngoan ngoãn trong lòng Huyện thái gia, không khỏi hiểu kỳ thân phận của y.

Ánh mắt Chữ Thiếu Kiệt đảo qua các nàng, lạnh nhạt nói: “Khai diễn.”

Cụp mắt nói chuyện cùng Tiểu Thất, lại là vẻ mặt và giọng điệu khác hẳn, “Đây là gánh hát tốt nhất trong thành, người nghe hẳn sẽ thích.”

Diễn lên, âm thanh lúc thì uyển chuyển, lúc thì trong trẻo, Chữ Thiếu Kiệt sớm đã phân phó các nàng xướng mấy bản nhạc vui vẻ dễ hiểu, quả nhiên Tiểu Thất có thể nghe hiểu rõ ràng ý nghĩ trong lời hát, thời điểm hứng thú dào dạt, cũng nho nhỏ hừ hai câu, Chữ Thiếu Kiệt đem mứt táo ngọt trong đĩa sứ từng viên từng viên một đút vào miệng y, trên đài hát cái gì, không để trong lòng.

“Oa, Miên Miên, các nàng xướng đến, xướng đến...”

Chữ Thiếu Kiệt tâm đặt hết trên người y, quệt đi vệt nước dính bên môi y, “Xướng cái gì?”

Tiểu Thất ấp úng nói: “Hôn môi a...”

Mắt đen ngư ngọc thạch tràn ra hào quang rạng rỡ, Tiểu Thất nghe xấu hổ, “Các nàng diễn xướng, nhưng là hôn môi của ta và Miên Miên hôm ấy?”

Chữ Thiếu Kiệt cũng không biết mấy tiểu cô nương này lại diễn mấy vở lớn mật như vậy, vẫn là dân phong huyện Dư Cầu rất cởi mở?

Tiểu Thất ăn nhiều mứt táo, bên môi dính chút phẩm hồng, hai phiến môi khép lại mở ra, lộ ra đầu lưỡi nho nhỏ.

Chữ Thiếu Kiệt đơn giản cúi đầu, nâng lên gương mặt Tiểu Thất, không kim lòng được hôn một ngụm cái miệng hồng nhuận kia, trong vở diễn xướng cái gì hắn còn không để ý, đừng nói mấy người bị hắn coi là không khí kia.

Vở diễn hát đến đoạn uyên ương thành đôi đột nhiên im bất, Tam bá dặn dò mấy vị cô nương phi lễ chớ nhìn, chính mình quay đầu đi chỗ khác bận việc. trong thành này, Huyện thái gia lớn nhất, Huyện thái gia muốn làm chuyện gì, bọn họ một mắt nhắm một mắt mở là được rồi.

Tiểu Thất che miệng, nói: “Miên Miên, sao người lại hôn ta, là lại thích ta ư?”

10. Chương 10

Hí khúc chợt ngừng, các cô nương mỗi người đều nghe sửng sốt.

Tam bá than thở, quay lưng lại vung vung tay với các nàng, ra hiệu các cô nương hạ màn hết đi.

Y theo tình hình Huyện thái gia và Tiểu Thất công tử ở chung thường ngày, tiếp tục phát triển xuống nữa nhất định lại muốn nói một chút lời nói thâm tình ngọt ý, khiến người nghe không kiềm đầu kê nứt mà chui xuống.

Huyện thái gia hành động quang minh, cơ mà việc này có thể né tránh nơi đông người mới tốt, khó đảm bảo hoàn toàn có người miệng lưỡi tối tăm, sản sinh những ảnh hưởng không cần thiết với Tiểu Thất công tử.

Thanh lý sạch sẽ tất cả mọi người trong viện, Chử Thiếu Kiệt ôm sát eo Tiểu Thất, kéo hai gò má hồng hào của y lại sờ sờ, đáy mắt tất cả đều là ý cười, nói: “Không phải lại thích người, mà là vẫn luôn luôn yêu người.”

“Vẫn luôn yêu, mới có thể một lần, hai lần, lại ba lần muốn gần gũi với người.”

Chử Thiếu Kiệt sống ba mươi năm, tâm tư đã sớm thông suốt, bao quát cả mặt tình cảm, nếu có cảm tình, thì tình cảm kia một khi gieo xuống tự nhiên sẽ phát hiện ra, đã sớm không giống thuở thiếu thời, chẳng hiểu gì về yêu thích, giấu giấu diếm diếm, đến khi muốn thẳng thắn thì không còn cơ hội nữa rồi.

Từ khi hắn vừa bắt đầu thương tiếc tiểu hắc thảo mà cứu y, lòng trắc ẩn đã sinh ra, cứng chịu giữ y ở bên người, nói không yêu, nói không có tư tâm, đó mới là lập dị đâu.

Chử Thiếu Kiệt hào phóng thẳng thắn, khiến Tiểu Thất trong bóng tối mù loà nặng nề kia nóng đỏ mặt, chẳng biết vì sao, gần đây lúc Miên Miên gần gũi y, thân thể luôn xuất hiện phản ứng không khống chế được, hai chân khoắc bên đùi Chử Thiếu Kiệt bủn rủn vô lực, hô hấp gấp gáp, nóng nãy căng đầu, môi bị hôn kia, càng là vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng.

“Yêu ta?”

Y ôm chặt cổ Chử Thiếu Kiệt, “Miên Miên, ta cũng yêu người, cảm ơn người đã cứu ta, nếu như không có người ở đó, ta đã sớm chết dưới màn mưa rào, ngay cả một người nhất xác cho ta cũng không có.”

Chử Thiếu Kiệt xác nhận với y, “Chỉ bởi vì ta cứu người nên mới yêu ta?”

Tích thủy chi ân, dù xuống hoàng tuyền cũng phải báo đáp không phải là thứ Chử Thiếu Kiệt muốn, vẫn là Tiểu Thất bây giờ quá nhỏ, không thể hiểu được tâm ý yêu của người này.

Tiểu Thất không nghĩ ra, “Có gì khác biệt đâu? Yêu không phải là thích sao?”

Chử Thiếu Kiệt đưa một tay vò sau đầu y, “Đương nhiên khác biệt.” Trong giọng nói để lộ tình ý khiến Tiểu Thất nửa hiểu nửa không, nếu như hai mắt của y có thể nhìn được, có lẽ thời điểm chính mắt nhìn thấy được, sẽ lý giải rõ ràng hơn so với bây giờ một chút.

Tiểu Thất như là học trò của hắn, chăm học năng hỏi, “kia Miên Miên dạy ta?”

Biểu tình trên mặt y đơn thuần, Chử Thiếu Kiệt cười than thở một tiếng, nói: “Sau này chậm rãi dạy.”

Mười năm gỏi đơn, chờ lâu hơn một chút chút thời gian cũng không phải không thể, Chử Thiếu Kiệt sớm đã không còn là tiểu tử vất mũi chưa sạch năm đó, nếu trong lòng có Tiểu Thất, tự nhiên sẽ khiến trong lòng Tiểu Thất tinh khiết như giấy trắng cũng có hắn.

Lúc rảnh rỗi, Chử Thiếu Kiệt mang Tiểu Thất đi chung quanh một chút cả ngày.

Dùng thuốc một quãng thời gian, hai mắt Tiểu Thất có bước đầu hồi phục, y có thể nhận biết được sự tồn tại của nguồn sáng, cũng không mạnh mẽ lắm, nhưng khi luồng ánh sáng đầu tiên rơi vào mắt, y đã đủ hứng phấn mấy ngày, càng hy vọng có thể nhìn thấy đáng đáp Chử Thiếu Kiệt.

Chử Thiếu Kiệt từng dùng ngón tay miêu tả qua tướng mạo của mình, ban đêm Tiểu Thất cũng lấy tay sờ khung mặt hắn, đem mỗi một đường cong trên gương mặt Chử Thiếu Kiệt ghi tạc vào đầu, tưởng tượng ra mũi hắn, môi hắn, mặt mày của hắn.

“Miên Miên, ta rất muốn nhìn thấy người.”

Đây là lời nói Tiểu Thất đặt ở đầu môi nói nhiều nhất, “Người ta muốn nhìn thấy đầu tiên chính là người.”

Chữ Thiếu Kiệt để đảm bảo sau khi đôi mắt y khôi phục xong người đầu tiên nhìn thấy chỉ có thể là chính mình, đi đâu cũng đều một tắc không rời mang theo Tiểu Thất.

Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người, Chữ Thiếu Kiệt nhanh chóng trở nên bận rộn.

Tháng hạn hán, thôn xóm ven thành biên huyện Dư Cầu vì nạn hạn hán mà dẫn đến nạn đói, đất đai khô nứt, sông giếng khô cạn, mặt trời chói chang giữa trời, càng thêm đến nửa giọt nước cũng không hạ.

Nạn dân tràn vào trong thành tăng nhanh, bọn họ đem sự tình báo với nha phủ, khẩn cầu quan phủ cứu trợ, Chữ Thiếu Kiệt cho người dựng lều phát cháo, tạm thời tiếp tế nhóm dân chạy nạn này, chỉ là đây là biện pháp trị ngọn chứ không trị gốc, nếu như không giải quyết nạn hạn hán từ căn bản, chỉ sợ nạn dân sẽ càng ngày càng nhiều, di chuyển thôn xóm tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều, đến lúc đó chỉ sợ sẽ gây rối trong thành.

Chữ Thiếu Kiệt quyết định dẫn người xuống thôn xóm, tìm kiếm nguồn nước ngầm, mở giếng đào sông.

Đêm đó, Chữ Thiếu Kiệt nói rõ sự tình cùng Tiểu Thất, hấn đi lần này sợ không mười ngày nửa tháng không về nổi, hấn đi chính mình không lo, lại không yên lòng để Tiểu Thất một mình ở lại đây.

Chữ Thiếu Kiệt nói: “Lúc ta không tại, Tam bá sẽ chăm sóc người cẩn thận, người ngoan ngoãn nghe lời, ăn nghỉ đúng giờ, nói không chừng chờ ta trở về, người lập tức có thể nhìn thấy ta.”

Hấn chưa dặn dò xong, cầm thanh một cái, nắm tay Tiểu Thất không buông.

Tiểu Thất mím chặt môi, kéo thành một đường uỷ khuất, “Miên Miên, không thể mang ta đi cùng người sao?”

“Hay là người ghét bỏ ta phiền phức...” Y thói quen Chữ Thiếu Kiệt đi đâu cũng dẫn mình theo, vừa nghe phải tách ra mười ngày nửa tháng, trong đầu lập tức rối như tơ vò.

“Miên Miên, người mang ta cùng đi nha.”

Do hai mắt nhận được ánh sáng, đại phu căn dặn cần phải bảo vệ thật cẩn thận, che đậy trước mặt Tiểu Thất một tầng vải gạc mỏng. Y muốn mở băng gạc ta, cổ tay lại bị Chữ Thiếu Kiệt giữ lại, khoá chặt trong lòng bàn tay hấn.

Chữ Thiếu Kiệt giải thích với y, “Cũng không phải là ta không muốn dẫn người đi, chỉ là bên kia nháo nạn hạn hán, điều kiện sinh hoạt rất khổ cực, ta phải dẫn người đi khắp nơi tìm nguồn nước, mấy ngày sẽ luôn bận rộn, sợ không chăm sóc được người.”

“Tiểu Thất, người phải tin tưởng ta, trên đời này, không có bất kỳ người nào quan tâm đến người hơn ta, ta không muốn người chịu đựng bất kỳ uỷ khuất gì.”

Một phen ngôn từ tình thâm ý nồng, Tiểu Thất nghe vào đáy lòng, cảm động đến rối tinh rối mù. Cổ họng nghẹn ngào, vừa khóc vừa nói: “Ta muốn đi cùng Miên Miên, cùng nhau...” tay chân quẩn chặt người không tha, treo ở trong lồng ngực rộng lớn, đầu vùi sâu, vô luận Chữ Thiếu Kiệt nói cái gì cũng không chịu nghe nữa.

Chữ Thiếu Kiệt nhìn trời, bất đắc dĩ thầm nghĩ mấy câu nói kia của hấn cũng là vô ích.

Cuối cùng sao, cũng không ngăn nổi Tiểu Thất không nghe, đối với Tiểu Thất, Chữ Thiếu Kiệt vừa ăn mềm vừa ăn cứng, chỉ đành phải đáp ứng dẫn y đi cùng.

Sáng sớm hôm sau, Tam bá thu thập xong hành lý của Tiểu Thất y phục, được thiện, điểm tâm ngọt, có thể mang theo đều nhét hết vào thùng xe, phái đoàn không giống như đi xử lý công sự, mà là đi du hồ.

Trên đường bộ, cần nhất là mang nước, tk dặn người dưới thuê nhiều mấy chiếc xe ngựa, chuyên chở nước đi cùng, di chuyển bốn ba giữa hai vùng miền, nước không thể thiếu.

Bánh xe dè qua phiến đá, Chữ Thiếu Kiệt và Tiểu Thất ngồi chung một chiếc xe ngựa, bên trong trải thảm lụa tơ tằm mỏng, kê sát da thịt mát mẻ, dưới tiết trời khô nóng ở đây có bậc này hưởng thụ đúng là không dễ.

Tiểu Thất ngồi ở một bên, chờ xe ra khỏi thị trấn, y thu hồi tay bám trên khung cửa sổ, bỗng nhiên nói: “Miên Miên, ta muốn dựa vào người.”

Chữ Thiếu Kiệt xem xong một quyển sổ con cuối cùng, vui mừng hưởng phúc lợi, cánh tay dài duỗi đến sau lưng Tiểu Thất, ôm y ngồi vững vàng trên chân mình, đôi môi dọc theo cái gáy tinh tế của y ngửi ngửi, nắm eo thịt mềm mại của y, “Có mệt không?”

“Có một chút.” Tiểu Thất ngưng nguẩy đầu, cũng may có gác mong cuốn quanh mắt, lúc y cúi đầu, đem hai gò má ửng hồng hơi giấu đi.

“Miên Miên ôm nhiều thêm một chút ta sẽ không mệt nữa.”

Chữ Thiếu Kiệt tăng thêm lực đạo cánh tay, đôi môi dán trên cổ của y, cười phun ra hơi thở nóng ẩm, “Như vậy phải không?”

Da cổ trắng non lan tràn ửng đỏ nhàn nhạt, Chữ Thiếu Kiệt đồng thời nắm eo y, thu miệng về, dùng hàm răng nhấp một cái rái tai của y, “Vẫn là như vậy?”

11. Chương 11

Vành tai non mềm hàm trong miệng Chữ Thiếu Kiệt, đầu lưỡi ngậm mút khối thịt mềm nho nhỏ kia không rời môi, nước bọt ẩm ướt tràn ra một mảnh.

Tiểu Thất nắm chặt một tay Chữ Thiếu Kiệt, cả người cuộn lại trong lồng ngực của hắn, hoảng loạn gọi, “Miên Miên Miên Miên, a...”

Chữ Thiếu Kiệt kiệt ngạo từ nhỏ, tích lũy nười mẫn, người mới thận trọng xuống.

Bị hoàng đế cử tới huyện Dư Cầu một năm, thiếu đi những quan hệ cong cong nhiều nhiều này đó, dần lại khôi phục tính tình ngày trước, làm việc theo tâm, chuyện trăng hoa không biết đã thấy bao nhiêu lần, một ít thủ đoạn ve vãn tất nhiên nằm lòng trong tay, hầu hạ người thoải mái, một chút thủ đoạn miệng lưỡi xiu xiu cũng dễ như ăn cháo khiến Tiểu Thất không thể nào chống đỡ nổi, mềm chân mềm tay vùi trong lồng ngực hắn mặc hắn hưởng dụng.

Tiểu Thất quá non a, bất kể phản ứng chỗ nào cũng đều trúc trắc, non đến khiến hắn không đành lòng trực tiếp ngoạm nuốt, ngậm trong miệng, cắn cũng không được mà không cắn càng không đúng.

Tiểu Thất không biết tại sao, lỗ tai cứ như độc lập bỏ ra ngoài, trở nên như không phải của mình, “Miên Miên Miên Miên, tai ta hồng rồi, nha.”

Chữ Thiếu Kiệt buông y ra, buồn cười nhìn y đỏ bừng mặt, nắm chóp mũi y, “Tiểu ngọc tử, phải lấy hơi, ta cũng không hôn miệng người, người nín thở làm gì, không sợ dem mình nín thở ngạt chết, nếu như ghen ra chuyện, ta đi đâu tìm được một cái Tiểu Thất giống y như đúc về đây?”

Tiểu Thất hít mấy hơi sâu, vành tai mềm ẩm nóng rực như đốt lửa, y nâng lên thính tai xoa nắn mấy cái, lúc bỏ tay ra, một đôi tai dài đen nhưng đen đội lên, ẩn trong tóc, một phần lộ ra ngoài không khí nhẹ nhàng run rẩy.

Y nói: “Trên đời chỉ có một Tiểu Thất, Miên Miên không được đi tìm Tiểu Thất khác.”

Chữ Thiếu Kiệt bỗng nhiên mở to mắt, “Thế Tiểu Bát thì sao?”

Tiểu Thất trẻ trẻ miệng, lấp bắp nói: “Cũng không được...”

Đường đi xuống thôn xóm cũng không bằng phẳng, trên đường rất nhiều ổ voi ổ gà sứt mẻ, phu xe hết sức chuyên tâm đánh xe, tận lực bảo đảm xe đi vững vàng, không quấy nhiễu hứng thú của Huyện thái gia.

Mặt trời chói chang như đổ lửa, phu xe lau mồ hôi, chợt nghe thấy Huyện thái gia bên trong truyền ra một trận tiếng cười sung sướng, ngay sau là một tiếng nhẹ giọng thân ngâm, động tác gã hơi khựng lại, suýt nữa thì ném dây cương đi.

Tiểu Thất kiểm chế không nổi tràn ra từng trận kêu nhỏ, “Đừng, đừng vò a.”

Chữ Thiếu Kiệt buông tha y, ngạc nhiên cẩn thận chọc chọc chạm chạm bên tai y, cuống họng dị thường khô ráo ngứa ngáy, “Sao lại biến ra lỗi tai.”

Đôi mắt đen kịt dính chặt vào đôi tai đen nhánh không dời đi nổi, Tiểu Thất nhận ra ánh mắt lửa nóng của hắn, nửa cụp mắt, lỗi tai càng thêm xấu hổ quanh co khép lại thành một đường cong, “Ta cũng không, không biết nha.”

Hắn dùng tay nhanh chóng che lỗi tai đi, nhớ tới bộ dạng không ra ngô ra khoai của chính mình, e lệ hỏi: “Miên Miên, bộ dạng chẳng ra người chẳng ra yêu này của ta dọa người không, nhất định rất kỳ quái đi...”

Chữ Thiếu Kiệt lấy tay y ra, nhìn chằm chằm không chớp mắt nói: “Sẽ không, nó rất đáng yêu.”

Chỉ là, lỗi tai không giấu được rồi, Tiểu Thất tỉnh tỉnh mê mê hoành thành người, không biết phải không chế thể nào, mà thân thể y cũng đang ở trạng thái tu dưỡng, tiêu tốn quá nhiều tâm tư đi nghiên cứu cũng không tốt cho thân thể.

Chữ Thiếu Kiệt nắm chặt hai tay, “Không cần nghĩ quá nhiều, không biến về được để như vậy cũng rất tốt, ta nhớ Tam bá thu thập cho người hai chiếc đấu bông ở đây, một chốc tới nơi, người liền đội mũ che đầu lại, người khác sẽ không thấy được.

Tiểu Thất hỏi hắn mãi, “Miên Miên, người không sợ thật ư?”

Chữ Thiếu Kiệt cười, “Sợ cái gì, chẳng lẽ người sẽ ăn ta?” “

Tiểu Thất nghiêm mặt nói: “Ta mới không ăn thịt người!”

Chữ Thiếu Kiệt hôn hôn bên tai của y không lên tiếng, đáy lòng ước gì Tiểu Thất biết một chút bản lĩnh “ăn thịt người” đâu, tốt nhất là áp dụng hết bản lĩnh trên người hắn.

Tàu xe một nhọc, lộ trình sau hai canh giờ, tinh thần Tiểu Thất có điểm trùng xuống.

Y được Chữ Thiếu Kiệt ôm xuống xe ngựa, đấu bông che hết đầu y, y còn giấu mặt đi, người khác không thấy rõ được là nam hay là nữ

Nghe nói Huyện thái gia tự mình xuống thôn tìm kiếm nguồn nước, thôn dân rất sớm đã đến hầu ở đầu thôn. Huyện thái gia xuống xe, bọn họ quỳ xuống đất đang muốn hô to, Huyện thái gia lại ngăn bọn họ lên tiếng, ôm chặt người trong bước nhanh, trưởng thôn vừa tiến vào nhanh chóng dẫn người xuống hậu viện.

Các thôn dân hai mặt nhìn nhau, ngốc chờ ở chỗ cũ.

Đoàn người Chữ Thiếu Kiệt xuất phát giờ Tý, giờ Thân đến nơi, sai giờ Ngọ chính là thời điểm mặt trời dần lui, thừa dịp Tiểu Thất ngủ yên, Chữ Thiếu Kiệt ngồi còn chưa nóng ghế, uống hai chén nước, đã dự định ra ngoài trước kiểm tra nguồn nước ngầm của thôn.

Trước khi đi, hắn dặn dò người bảo vệ tốt cửa phòng Tiểu Thất, nêu như Tiểu Thất tỉnh lại, liền cách cánh cửa nói cho y biết tình huống, để y an tâm ở trong phòng các loại.

Chữ Thiếu Kiệt lần này đi hết cả một canh giờ, nắng chiều vương vãi chỉ còn lưng lửng chân trời, Tiểu Thất mơ màng tỉnh dậy, cả phòng tối mờ mờ, vãi mỏng trước mắt có ánh sáng nhạt mờ hồ, nhìn không rõ ràng.

“Miên Miên?”

Không khí yên tĩnh, bên người không có khí vị của Chữ Thiếu Kiệt. Y hoảng hốt kêu vài tiếng, người giữ cửa bên ngoài nghe thấy, nhanh chóng đem việc Chữ Thiếu Kiệt ra ngoài làm việc nói cho y hay, Tiểu Thất ổn định tâm thần, lại hỏi: “Huyện thái gia có nói khi nào trở về không?”

“Cái này thì lại không có, nhưng mà sắc trời không còn sớm, bọn họ sẽ rất nhanh trở về thôi, công tử người an tâm chờ một chút.”

Tiểu Thất trốn vào dưới chăn đệm, đếm thỏ trong bóng tối, bắt đầu sự chờ đợi của mình.

“Chín mươi sáu con thỏ.” Miên Miên chưa về.

“Chín mươi bảy con thỏ.” Miên Miên vẫn chưa về

“Chín mươi tám con thỏ.”

Cửa cọt kẹt một tiếng, Tiểu Thất bò lên từ dưới gối, vui vẻ nói: “Miên Miên về rồi.”

Chử Thiệu Kiệt đầy người phong trần, qua lại một vòng trong thôn, xiêm y dính đầy bùn đất.

“Tiểu Thất.”

Hắn châm nến trong phòng, trong tay cầm canh hầm trưởng thôn đưa tới, đặt trên bàn, động viên Tiểu Thất, nói: “Ta ra ngoài lau người một cái, toàn là bùn đất.”

Tiểu Thất ngấm thẳng hương hân lên tiếng: “Được, vậy người mau trở lại.”

Ốc xá rất nhỏ, hai phòng một sân nhỏ, Chử Thiệu Kiệt mở cửa phòng, ra khoảng sân đối diện, hắt đổ nửa thùng nước, đứng ở giữa đình viện quay lưng lại với ánh trăng nhạt nhẽo tắm rửa, quay đầu nhìn lại, ánh nền mờ lung bên trong làm nổi bật thân ảnh Tiểu Thất.

Tiểu Thất thăm dò dài cổ ngo, “Miên Miên, người tắm xong chưa?”

Chử Thiệu Kiệt ung dung thông thả cởi quần áo, “Còn chưa đâu, mới cởi áo, bây giờ đang cởi quần.”

Lại nói: “Quần cởi sạch sẽ.”

Tiểu Thất cứ như nhìn thấy hân lơ thê, mặt đỏ ngầu, nắm chặt thịt mỏng trên người không ngừng nhéo, nhỏ giọng nói: “Vậy người từ từ tắm...”

Tiếng nước ào ào rơi xuống đất, Chử Thiệu Kiệt động tác nhanh nhẹn, chỉ mặc quần về phòng.

“Tiểu Thất.” Hắn đi đến trước mặt thiếu niên, lòng bàn tay man mát kề sát trên mặt y, “Đây là đồ ăn của người, đói bụng lâu lắm, khó chịu hỏng đi.”

“Không hỏng.” Tiểu Thất cởi đẩy bông ra, cuống quýt, “Làm sao đây tai vẫn còn ở đây.”

Chử Thiệu Kiệt nhìn thấy lỗ tai y liền nhin không được, dứt Tiểu Thất ăn nửa bát, cổ vũ mà hôn hai tai y một cái.

Một đôi tai đen nhung nhung của Tiểu Thất không thể thấy dc mà đỏ bừng lên, hai tay lung tung đẩy người một cái, lại bị Chử Thiệu Kiệt cầm lấy đặt trước ngực, vòng tay một cái, đem cả người y ôm trong ngực, để yngồi giữa hai chân mà bón cơm.

Chử Thiệu Kiệt dứt một muỗng liền hôn y một cái, tai dài không ngừng run rẩy, Tiểu Thất nhích nhích cái mông, thời điểm ngón tay buông xuống phía dưới, đụng phải địa phương không nên đụng.

Tiểu Thất nghi nói: “Bông tơ bông tơ, người làm sao tổng mang theo bên người này cây côn gỗ, ăn cơm cũng phải mang theo à.”

Tiểu Thất nghi ngờ nói: “Miên Miên, tại sao người cứ luôn mang cây côn gỗ này bên người vậy, ăn cơm cũng phải mang theo ư?”

12. Chương 12

Một vầng trăng khuyết như lưỡi liềm treo lơ lửng giữa đêm đen như mực, từng lọn gió mát mẻ thanh lương thổi vào phòng, ánh nến lay động trái phải, giống như trái tim tiểu thất giờ khắc này.

Đây không phải lần đầu tiên y đung vào cây gậy gỗ này trên người Chữ Thiếu Kiệt, mơ hồ cũng hiểu được nó hình như không phải gậy tầm thường như vậy, nào có cây gậy nào đung vào lại nóng như lửa thế?

Miên Miên thân thể cũng không đốt lửa, vẫn đề nhiều lên, y cúi thấp đầu, hai tai dài đen nhưng nhưng ngượng ngùng xoắn xít thành một đường cong cong.

Tiểu Thất thấp tiếng hờn dỗi nói: “Miên Miên, ta không hỏi nữa.”

“Còn gỗ??”

Chữ Thiếu Kiệt thiếu chút nữa thì cười đến sặc hồng, ôm Tiểu Thất đang phản ứng luống cuống, thầm nghĩ nên ra ta từ chỗ nào.

Hắn nhìn chăm chăm hai tai đen nhánh hơi cong cong, chậm rãi nói: “Tiểu Thất thật sự muốn đây là vật gì?”

“...”

Chữ Thiếu Kiệt cười cười, “Thật ra cái gậy này Tiểu Thất cũng có.”

Tiểu Thất che lấy đôi mắt mở to dưới lớp vải mỏng, “Ta cũng có? Sao ta lại không biết đâu.”

Y cũng không có sở thích mang theo gậy gỗ nha.

Chữ Thiếu Kiệt lộ ra nụ cười quỷ quyệt, ngón tay lần xuống dưới, chậm rãi tháo mở dây lưng.

Tiểu Thất cả kinh, thân thể giật nảy khiến Chữ Thiếu Kiệt phải đề sức áp xuống, bất an sốt sắng mà hơi nhích nhích, “A, Miên Miên người đang làm gì thế...”

“Tìm gậy cho người.”

Ngón tay thô ráp xẹt qua thắt lưng trên trán đổ tầng tầng mồ hôi, Chữ Thiếu Kiệt ghé gần đến quan sát phản ứng của Tiểu Thất, đông tác trong tay không chậm trễ chút nào.

“Nhưng mà, nhưng mà, tìm gậy vì sao còn phải cởi quần?”

Thân thể mát lạnh, Chữ Thiếu Kiệt bao ôm cả người Tiểu Thất vào trong ngực, nhẹ nhàng thả một hơi thở nóng vào bên gáy non mềm, chóng lại dục vọng phun trào dâng lên trong ngực, ánh mắt ám trầm.

Tiểu Thất đúng là rất đẹp mắt đâu, không một đường nét nào không căng mịn mềm dai mà ngây ngô, tuổi trẻ thật tốt.

“Miên, Miên Miên, a!”

Tiểu Thất cúi đầu khinh hô, hơi thở gấp gáp nóng rực ong ong rơi vào bên cổ Chữ Thiếu Kiệt, mười ngón tay siết trắng bệch, tóm chặt vạt áo hắn lo tha, trong miệng hừ loạn ra khí, “Người, người đừng nơi nào nha, ân!”

Hoãn thần nửa ngày, Tiểu Thất hơi di chuyển thân thể, vòng tay siết chặt trên eo thị uy vô nhẹ, Chữ Thiếu Kiệt thở ra một hơi nóng rực, “Đừng lộn xộn, tiếp tục như vậy nữa ta có thể sẽ không nhận được, ân?”

Tiểu Thất ngực phập phồng thở dốc lên xuống, “...A.”

Chữ Thiếu Kiệt hỏi: “Tiểu Thất thoải mái không?”

Tiểu Thất hơi dao động, cuối cùng gật đầu. “Miên Miên, ta biết gậy gỗ là cái gì, người, người sau này đừng lại...”

Trăng treo lơ lửng trên thính không giờ khắc này cũng e thẹn trốn vào tầng mây, cả viện triệt để tối đen, bóng đêm trên người, câu ra trái tim rực rả rực rích của Chữ Thiếu Kiệt.

“Tiểu Thất, ta rất yêu ngươi.”

Chữ Thiếu Kiệt thẳng thắn toàn bộ tâm ý của mình, “Ta muốn sinh hoạt cùng ngươi, ngày đêm chung giường chung gối, kể cả chuyện xảy ra vừa rồi, còn cso rất nhiều chuyện thân mật chưa làm qua, ta đều muốn làm cùng ngươi, chỉ làm với ngươi.”

Hắn còn nói: “Ta vốn định chờ ngươi lớn hơn một chút mới nói cho ngươi, nhưng ta nhìn không nổi.”

Cuối cùng hắn hoit: “Tiểu Thất, ngươi nguyện ý không?”

Gió ngừng thổi, cây ngừng lay, Tiểu Thất chuyển động thân thể, tay khoát lên khuỷu tay Chữ Thiếu Kiệt, ửng hồng hai bên má dần đậm sâu, y xuyên qua lớp gạc mỏng nỗ lực nhìn rõ ràng quang ảnh mơ hồ, trong đầu phác hoạ ra mỗi tác hình dáng mặt mày Chữ Thiếu Kiệt, tim đập như hươu chạy, nhỏ giọng nói: “Ta nguyện ý.”

“Bông tơ bông tơ, ta nguyện ý.”

...

Một đêm ấm áp ngọt ngào, ánh sáng mỏng manh lọt vào phòng, Chữ Thiếu Kiệt nương theo tuyến ánh sáng yếu ớt, để tầm nhìn rơi vào thụy nhan của Tiểu Thất không thể dứt ra.

Nụ cười bên khoé miệng hắn mãi chưa thể ngừng, đêm qua càng là một đêm không thể chớp mắt, không thể tin được Tiểu Thất trong ngực này đã cùng với hắn thành một đôi, coi lòng trống vắng mười năm đột nhiên lấp đầy toàn người này, tư vị mật ngọt lan tràn trong lòng, khoé miệng cười đến toan mỗi.

“Tiểu Thất.”

Hắn gầy gầy hàng mi dài đổ xuống của thiếu niên, môi hồng hào của người đương trong mộng hơi cong lên, mơ mơ hồ hồ gọi: “Miên Miên...”

Chữ Thiếu Kiệt nheo mắt, ý cười bên môi không ngừng khuếch tán, cúi đầu, lần lượt ngậm mút hai phiến môi mềm mại kia, “Sao lại cứ khiến người thương như vậy đâu.”

Tiểu Thất dưới vầng sáng ấm đậm di động tỉnh táo dậy, y xoa môi sưng tấy, mũi hít vào hương, bên người lại không còn nhiệt độ hằng quen.

“Miên Miên?”

Y xoa xoa hai tai, tai đã khôi phục đáng dấp lúc trước, không cần đội đầu bông nữa.

Ngoài phòng có người đẩy cửa đi vào, “Tiểu công tử, ngươi dậy rồi.”

Tiểu Thất kéo áo mỏng, “Ngươi là?”

Người kia nói: “Tiểu công tử cứ gọi ta là Nhị Hổ đi, ta là người Huyện thái gia lưu lại dặn dò chăm lo đồ ăn cho ngươi, nếu có chuyện gì khác, cứ gọi ta là được.”

Nhị Hổ là một thiếu niên tay chân chịu khó làm việc nhanh nhẹn, Chữ Thiếu Kiệt cho cậu chút bạc, cố ý căn dặn cậu chăm sóc Tiểu Thất thật tốt.

Tiểu Thất hỏi: “Miên, Huyện thái gia đâu?”

Nhị Hổ nói: “Huyện thái gia đã dẫn người đi tìm nguồn nước rồi, tiểu công tử đừng sợ, ta ở lại đây cùng ngươi, không đi đâu cả.”

Tiểu Thất thân thể mềm mại yếu đuối, Nhị Hổ chưa từng thấy dạng người như y trước đây, thở cũng không dám thở hồng hộc, Huyện thái gia đã đích thân phân phó chăm sóc cẩn thận, nhất định là người rất quý giá đi.

Chỉ tiếc đôi mắt không nhìn thấy, chân cũng có vấn đề.

Nhị Hổ rón rén uy Tiểu Thất ăn điểm tâm, lo lắng y buồn bực, dẫn y ra sân ngồi một lát, kể cho hắn chút chuyện lý thú trong thôn để giải buồn, lúc Tiểu Thất cười rộ lên, Nhị Hổ khờ nói: “tiểu công tử, ngươi cười rộ lên còn đẹp hơn cả hoa.”

Cũng không trách Huyện thái gia che chở y chu toàn, đến trong thôn, bạc chẳng tiếc, cuộn cuộn áo cơm tốt nhất đưa đến chỗ y đây.

Tiểu Thất chưa từng nhìn thấy chính mình đáng đáp lớn lên thế nào, y hiểu kỳ hỏi: “Ta thực sự rất dễ nhìn sao?”

Nhị Hồ gạt đầu mạnh, nhớ tới mắt y không nhìn được, đỏ mặt liên tục nói: “Thực sự rất đẹp, ta chưa từng đọc sách nên cũng chẳng nghĩ ra được lời nào dễ nghe cả, tiểu công tử đẹp hơn so với tất cả các cô nương ta từng gặp qua trong thôn.

Tiểu Thất có chút vui mừng, “Kia Huyện thái gia sẽ yêu thích ta đi.”

Nhị Hồ tâm tư thô thiển, không lĩnh hội được ý tứ trong lời nói của y, “Chắc chắn là thích.”

Tiểu Thất sờ sờ gạc mỏng quần trước mặt, có lúc y thực rất muốn xem xem chính mình, nhưng mà trước hết, người y muốn nhìn thấy nhất vẫn là Chữ Thiếu Kiệt.

Gió nóng thổi xuôi bên tai y nỉ non, “Thực nhớ Miên Miên.”

13. Chương 13

Chữ Thiếu Kiệt bận đến chân không chạm đất, tình hình hạn hán trong thôn rất nghiêm trọng, không được trì hoãn một phút nào. Mặt trời chói chang hừng hực giữa trời, dẫn dắt một nhóm người đi qua lại vùng ven thôn, đặc biệt là những thôn dân có kinh nghiệm đào giếng ngầm phong phú, xung phong tự nguyện tìm kiếm nguồn nước cùng hấn, qua hai ngày, cả nhóm người một thân chật vật, mà nguồn nước vẫn chưa thấy tăm hơi, Huyện thái gia tự mình tham gia cùng, sĩ khí mọi người vẫn tăng vọt như cũ, không thấy nhụt chí.

Khí hậu khô nóng, thời điểm giao buổi giữa ban ngày và ban đêm, một luồng khí nóng rục từ dưới đất cuộn cuộn bốc lên, sặc sụa vào phế phủ, khiến Tiểu Thất ho khan.

Nhị Hồ lo lắng y không thoải mái, múc từ trong vại ra nửa thùng nước nhỏ, vẩy quanh sân, làm không khí bay lên ẩm ướt chút, thời điểm Chữ Thiếu Kiệt trở về, Nhị Hồ vừa vụn hết bận việc trong tay, cậu không tiếng động khom người làm lễ với Huyện thái gia, rời khỏi viện, cẩn thận đóng kỹ cổng, không dám quấy rầy người bên trong.

Tiểu Thất quay người, đối diện hướng cửa lớn, theo bản năng nhận ra được Chữ Thiếu Kiệt đang tới gần.

Y vung lên một tươi cười sáng ngời, giữa vầng sáng lơ lửng, thấy được một vệt bóng mờ hồ đi đến, “Miên Miên, người đã về rồi!”

Chữ Thiếu Kiệt định đích thân ôm y, nhưng trên tay toàn là bùn đất, xiêm y bụi bặm, đành thôi: “Tiểu Thất, chờ ta một chút, ta tắm rửa xong sẽ qua.”

Hắn cũng không để Tiểu Thất trở về phòng, múc ra nửa thùng nước, ở chỗ cách Tiểu Thất mười bước vội vàng tắm rửa, bọt nước lạnh lạnh có vài giọt bắn tung toé đến bên chân Tiểu Thất, Tiểu Thất nghiêng nghiêng đầu, thời điểm Chữ Thiếu Kiệt công lấy y, tự mình tháo ra gạc mỏng che trước mắt, ngừng thở.

Quang ảnh nhu hoà phân tán di động trước mắt, y nỗ lực nháy mắt, đoàn quang ảnh kia từ từ tụ lại, hội tụ thành hai cánh tay dài, chân dài, đầu hấn, thắt lưng của hắn, ngưng lại thành hình bóng của một người.

Tiểu Thất mắt tiếng chớp máy môi, chân mềm vô lực không biết sử dụng nguồn sức mạnh từ đâu, y giây dựa đứng lên, khắp khiêng, vụng về di chuyển bước chân, gian nan đứng ở phía sau Chữ Thiếu Kiệt, run rẩy dùng tay chính mình chạm vào eo đối phương.

Không thể tin nói: “Miên Miên, ta, ta thấy người...”

Chữ Thiếu Kiệt ngạc nhiên xoay lưng lại, giờ khắc này Tiểu Thất đang đứng trước mắt hắn, đồng tử đen như ô châu nhuộm nước trong suốt, so với đôi mắt vô thần không tiêu cự trước kia chỉ có ánh sáng nhạt nhẽo đổ qua, bây giờ càng thêm loé sáng, như có nước sắp tràn, không thể chứa hết được. Trong con người nho nhỏ, phản xạ ra hai cái bóng, theo động tác chớp mắt của y, cái bóng cũng nhẹ nhàng quơ quơ.

Tiểu Thất chảy nước mắt, “Ta thấy người.”

Còn Chữ Thiếu Kiệt thì để trần toàn bộ thân trên, thân dưới đến cái khố che cũng không xỏ, gió đêm lay động, rừng rậm màu đen kia cũng lung lay theo.

Hắn nuốt cổ họng một cái, quần áo ngay bên cạnh cũng không với lấy xuyên, khởi động lực cánh tay, đứng dậy ôm Tiểu Thất vào phòng.

Đầu Tiểu Thất đặt trên lồng ngực Chữ Thiếu Kiệt, nghe hô hấp chậm trùng bất định của hắn, hơi thở nóng rực phả trên đỉnh đầu y, thậm chí nghe đến âm thanh đối phương nuốt khan.

Ước chừng là Huyện thái gia quá kích động, bắc đèn để sáng lớn nhất, trọc lóc ôm người mà cũng không thấy xấu hổ, tay to lớn vuốt tới vuốt lui trên tiệp mắt Tiểu Thất, “Tiểu Thất, người có nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của ta?”

Đôi mắt Tiểu Thất cong cong, tay nắm lấy đầu ngón tay Chữ Thiếu Kiệt, vòng ra sau cổ, kéo thấp gương mặt mình, ghé sát vào, dùng đôi môi mềm mại hôn trên mí mắt Chữ Thiếu Kiệt, lưu lại một chuỗi vệt nước ướt nhẹp, “Đây là đôi mắt của Miên Miên, thật đẹp.”

Chữ Thiếu Kiệt hầu kết căng một cái.

Tiểu Thất hôn từ đôi mắt xuống, “Đây là mũi của Miên Miên.”

Chữ Thiếu Kiệt hít một hơi sâu đậm.

Bốn phiến môi dán vào nhau, Tiểu Thất cắn cắn môi hắn, “Đây là miệng của Miên Miên.”

Cuối cùng rơi vào địa phương tìm tòi hai hôm trước, thanh âm thềm xuống, ngượng nói: “Đây là Miên Miên... gây a.”

Ba... ..

Chữ Thiếu Kiệt chặt chẽ bắt lấy cổ tay Tiểu Thất, trở tay áp đảo, đặt người xuống bên gối, gió thổi không lọt khoá làm phiền, hai tay đẩy ra một khe hở trên người Tiểu Thất.

“Tiểu Thất.” Chữ Thiếu Kiệt nguy hiểm gọi y, “Người đang dụ dỗ ta, làm chuyện xấu.”

Lời vừa dứt, đầu lưỡi đã kề sát cằm Tiểu Thất tầng tầng liếm một miếng, chóp mũi đụng chạm lân nhau, khàn khàn nói: “Mắt vừa mới hồi phúc, lập tức cố gắng dụ ta làm một ít sự tình khó tự kiềm chế.”

Liên theo là một tiếng ba, đánh vào trên thịt mềm của Tiểu Thất, Chữ Thiếu Kiệt bỉ bỉ cười, “Mông người còn muốn giữ hay không đây.”

Muốn nói Tiểu Thất không hiểu, đó mới là nói dối đâu, thân thể hai người thiếp khíp, phản ứng gì xùng trợn không nổi.

Mặt Tiểu Thất đỏ lựng, “Miên Miên, bộ dáng người ta nhớ kỹ rồi, rất dễ nhìn.”

Chữ Thiếu Kiệt ngã trên thân y, cánh tay ôm chặt, lúc dục hoả cộ ở vị trí bí ẩn kia, thả Tiểu Thất ra suyễn một hơi, lung tung gầy tóc, “Thôi, ta ra ngoài tiếp tục xả nước, người ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở đây, lần tới, người không cần phải giữ cái mông của mình nữa.”

Nước lạnh ào ào rơi xuống sân, Tiểu Thất nằm nhoài bên gối, vùi đầu dưới đệm giường trộm cười. Y duỗi tay ra sau sờ sờ hai đoàn thịt mềm kia, Miên Miên cứ nhớ thương mãi nơi này của y, thầm nhớ cây gậy thường xuyên xuất hiện, y mơ hồ rõ ràng ý tứ là gì.

... ..

Hôm sau, thôn trang truyền đến tin vui. Thôn dân tìm được một mạch nước ngầm mới, nằm sót ở sau núi, Chữ Thiếu Kiệt mang người chạy tới đó, thỉnh già làng có kinh nghiệm đào giếng thăm dò, đào sâu vài thước, đất đai khô cằn dần dần trở nên ẩm ướt, tràn ra một tầng nước ngọt nhạt.

Mọi người kinh hỉ, hô to được cứu rồi.

Chữ Thiếu Kiệt hiềm thấy mà cười cười, dẫn đầu xắn tay áo, không quan tâm bữa trưa chưa được ăn, cùng mấy vị lão sư phụ bàn bạc về chuyện đào giếng, vác cuốc xuống đất, mặc mồ hôi nóng hổi đổ, đích thân tham gia.

Huyện thái gia thu được một sóng dân tâm, bận đến tận lúc mặt trời quá đỉnh, người đào giếng dựa vào tàng cây hóng gió uống nước, hần bò lên trên hầm, bên ngoài truyền đến tiếng rối loạn tưng bừng.

“Đại nhân, tiểu công tử đến tìm người.”

Mặt trời rọi nắng chói chang, Nhị Hồ chịu khó che một cây dù trên đầu Tiểu Thất, ngăn lại ánh sáng, tránh cho đôi mắt bị chói sáng.

Thôn dân tự động nhường ra một lối nhỏ, Tiểu Thất què chân trái hướng thẳng chỗ hần mà đi tới, không quan tâm chút nào tới ánh mắt khác thường của người khác.

Hoặc hiểu kỳ hoặc thương hại, nhưng trong mắt y chỉ có một mình Chữ Thiếu Kiệt.

“Miên Miên!” Tiểu Thất đến, trên trán phủ đầu mồ hôi tinh mịn, y đứng trước mặt Chữ Thiếu Kiệt hần hển thở dốc, “Bọn họ nói người không về ăn cơm trưa, ta mang tới cho người.”

Cổ họng khô khốc của Chữ Thiếu Kiệt nóng lên, dẫn y đến dưới tàng cây ngồi xuống, dùng thủ pháp đại phu hướng dẫn bóp chân trái cho y, “Đi đứng bất tiện lại còn chạy gấp như vậy, là muốn khiến ta đau lòng phải không?”

Tiểu Thất cười híp mắt, một giọt mồ hôi ẩm ướt treo trên mi mắt rơi vào môi Chữ Thiếu Kiệt, bị Chữ Thiếu Kiệt liếm sạch sẽ

14. Chương 14

Sau bốn này, sau núi thêm ba miệng giếng đá mới dựng, nguồn nước dưới đáy giếng dồi dào, nông hộ trong thôn trang chỉ mười mấy hộ, mà mùa khô kéo dài nhiều nhất đến mùa thu, thời gian ba tháng, ba miệng giếng mới đào đủ để cho thôn hộ chống đỡ sinh hoạt.

Chờ đến mùa đông, thời tiết mưa dầm là có thể giảm bớt sự khô cạn của sông ngòi, vượt qua kỳ hạn hán.

Thôn trang gặp hạn hán không chỉ một chỗ này, vài thôn lớn lớn nhỏ nhỏ phụ cận đều gặp phải nạn hạn hán, xây xong giếng mới ở thôn này, Chữ Thiếu Kiệt lại mang theo Tiểu Thất chuyển đến nơi khác, y theo biện pháp này, tự mình dẫn dắt các nông hộ có kinh nghiệm đào giếng đi tìm nguồn nước ngầm, đến đến khi tất cả thôn xóm đều dựng xong giếng mới, đã là chuyện của

Tiểu Thất bên ba bên ngoài cùng Chữ Thiếu Kiệt hai ba mươi ngày, tuy một đường có người chăm sóc tỉ mỉ, ăn mặc đi ở đều là đồ tốt, nhưng mấy chục ngày qua, hai má thật vất vả nuôi mập lên lại gầy xuống.

Tiểu Thất lạ giường, lạ chỗ, đoạn thời gian này luôn phải đổi liên tục, không có Chữ Thiếu Kiệt ôm y, rất khó nghỉ ngơi đúng thời gian, thỉnh thoảng trong lòng Chữ Thiếu Kiệt ngủ thẳng đến nửa đêm rồi còn bừng tỉnh.

Chữ Thiếu Kiệt ban ngày vội chân không chạm đất, y cũng muốn đi theo, đôi mắt mới hồi phục không lâu, người lại cực kỳ không an phận, cứ như chỉ lo nhìn thiếu một cái liếc mắt sẽ chịu thiệt vậy, vô luận Chữ Thiếu Kiệt đi đâu, ở góc ngách nào đào bùn, y giống hết cái đuôi mới mọc của người ta, kéo không đứt, lại càng không nỡ quất nạt bắt người rời đi.

Đau người không có giới hạn như vậy hậu quả chính là, Tiểu Thất gầy đi trông thấy, một đôi mắt lộ ra vừa to vừa sáng, ai nhìn cũng có thể bị nuốt chửng vào.

Ánh trăng rất nồng, ngày mai khởi hành về huyện Dư Cầu, đến cả Huyện thái gia không thời gian rảnh rỗi cuối cùng tối này cũng coi như có thể an an ổn ổn ôm mỹ nhân Tiểu Thất của hắn, phóng túng dục vọng bông bênh, thay lòng đổi dạ, giở trò với người đang khấp nép dưới thân.

Trong phòng có đốt hương đàn hương mang từ trong thành đến, Tiểu Thất buồn ngủ, bàn tay to lớn mang lửa treu trọc, đem y sờ từ đỉnh đầu đến tận địa phương khó có thể mở miệng phía sau, y kẹp chặt miệng, mềm tay đẩy người, một chút sức lực cũng không có, rất có ý xấu hổ dục cự hoàn nghênh.

Chỉ Thiếu Kiệt không chịu nổi, bỏ tay che lại ánh mắt y, đôi môi lấp lầy hai phiếm môi mềm duyên cấn, hận không thể đem thịt mềm nuốt vào trong bụng, “Tiểu Thất, đừng nhìn ta như vậy.”

Tiểu Thất chớp mắt một cái, lông mi cong dài như hai cây quạt, mười ngón liên tâm, quạt vào tận trong lòng Chỉ Thiếu Kiệt, ngứa ngáy nóng nẩy.

Y cười cười, môi dán vào môi, ướm nhẹ, mút một cái đều là nước, nhỏ giọng cả giận: “Miên Miên, có phải người muốn dùng gậy gỗ ... Ta.”

Chỉ “đâm” cơ hồ không nghe rõ ràng, nhưng chính nó vẫn len vào tận đáy lòng Chỉ Thiếu Kiệt.

Chỉ Thiếu Kiệt ôm chặt Tiểu Thất, thân thể thân mật cọ cọ, phát ra một tiếng cười trầm thấp, “Tiểu Thất hiểu rồi?”

Tiểu Thất đầu chôn ở bả vai hắn, “Ừm...”

Tay y bị Chỉ Thiếu Kiệt dẫn đến địa phương hùng vĩ bí ẩn, trên người nam nhân mỗi một chỗ đều đang đốt pháo hoa hừng hực, vân da rõ ràng, là xúc tác làm người dâng lên sức mạnh nhiệt huyết.

Ngón tay lần đến thêm một chỗ, tiếng than của Chỉ Thiếu Kiệt lại càng trầm thấp

Nam nhân như một con bạo thú, thân thể phục đề lên, ngâm cắn liếm ăn thỏ con đã đưa đến bên miệng, nước mắt thỏ dịu dàng, nhỏ yếu khiến dã thú càng yêu thương nó, tàn phá nó, giày vò nó, cuối cùng, nó bủn rủn vô lực hừ một tiếng, mềm mại xin khoan dung với hắn.

Chỉ Thiếu Kiệt gạt bỏ mồ hôi ướt át trên người Tiểu Thất, y cuộn thành một con tôm chín, tóc dính vào bên má, Chỉ Thiếu Kiệt dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm thuận cho y, lộ ra cặp mắt đen như ngọc mông lung hơi nước kia.

“Tiểu Thất, làm phu nhân của ta đc không?”

Tiểu Thất ngốc vưng vưng hỏi, “Phu nhân là gì?”

Chỉ Thiếu Kiệt đổi một cách khác nói cho y hiểu, “Chính là mãi mãi cùng nhau, không xa rời nhau.”

Vì vậy Tiểu Thất nhảy vào bẫy của hắn, cam kết làm phu nhân của Huyện thái gia.

Một đêm tham hoan, canh giờ hồi phủ chậm mất nửa ngày, Huyện thái gia ngàn căn vạn dặm, không cần đi nhanh mà phải vững vàng, phu xe không dám phản bác, xe ngựa chậm rãi chạy nửa ngày, mới về đến huyện Dư Cầu.

Tam bá đem đèn lồng ngoài cửa viện thấp sáng, ngó nghiêng trái phải, thăm hỏi vì sao đại nhân còn chưa trở về. Vừa đạp một chân vào nhà, tiếng vó ngựa từ xa đến gần, ông kiễng chân giương cao đèn lồng, hô to ra ngoài trời tối mông mông, “Đại nhân.”

Xe ngựa dừng lại, Tam bá tiến lên đón, lại thấy Huyện thái gia của bọn họ ôm một người xuống, Tam bá định thân nhìn lại, ủa, là Tiểu Thất công tử.

Mấy ngày không thấy, Tiểu Thất công tử vẫn làm người luyến tiếc như trước, chắc là dựa vào ngực Huyện thái gia ngủ gật đây

“Đại nhân, Tiểu Thất công tử, cơm nước còn hầy còn hâm nóng trên bếp, lúc nào ăn cũng được.”

Chỉ Thiếu Kiệt đương đi đằng trước bỗng nhiên quay người, hắc cười ngấm một chút kiêu nhân trong lòng, nói với Tam bá: “Tam bá, sau này Tiểu Thất chính là phu nhân trong trạch viện này, người đối y, liền giống như đối ta vậy, hiểu không?”

Đền lồng trong tay Tam bá xoắn một cái rơi xuống đất, hai người đi xa, ông mới lật đặt nhạt lên, xoa xoa mắt hơi mờ, vẫy ống tay áo, chấp tay.

“Tiểu Thất phu nhân. “

Sau đó không lâu, huyện Dư Cầu có tin đồn lên, nói Huyện thái gia đã thú một vị phu nhân vào cửa, phu nhân nhưng là nam thê, tên kêu Tiểu Thất.

Tiểu Thất phu nhân hưởng hết sủng ái, cho dù Huyện thái gia đi đâu, bên người cũng luôn mang y, sau khi đồn đãi sôi nổi, lại qua một quãng thời gian rất dài, chuyện hai người ngược lại trở thành một đoạn giai thoại nam sắc trong trấn nhỏ xa xôi.

Hết Chương 14. Toàn văn Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-hac-tho>